

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 23.11.2016 r.
COM(2016) 852 final

2016/0362 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych do pokrycia strat i dokapitalizowania oraz zmieniająca dyrektywę 98/26/WE, dyrektywę 2002/47/WE, dyrektywę 2012/30/UE, dyrektywę 2011/35/UE, dyrektywę 2005/56/WE, dyrektywę 2004/25/WE oraz dyrektywę 2007/36/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2016) 377 }

{SWD(2016) 378 }

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Przyczyny i cele wniosku**

Proponowane zmiany dyrektywy 2014/59/UE (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków) stanowią element pakietu legislacyjnego obejmującego również zmiany rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych lub CRR), dyrektywy 2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych lub CRD IV) i rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji).

W ostatnich latach UE przeprowadziła gruntowną reformę ram regulacyjnych w zakresie usług finansowych w celu zwiększenia odporności instytucji finansowych w UE, w dużej mierze opartą na ogólnoświatowych standardach uzgodnionych z międzynarodowymi partnerami UE. Pakiet reform obejmował w szczególności rozporządzenie (UE) nr 575/2013 (rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych lub CRR) i dyrektywę 2013/36/UE (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych lub CRD IV) w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji i nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami, dyrektywę 2014/59/UE (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków) w sprawie działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji oraz rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM).

Środki te zostały podjęte w odpowiedzi na kryzys finansowy, który wybuchł w latach 2007–2008. Brak odpowiednich ram zarządzania kryzysowego oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zmusił rządy z całego świata do podjęcia działań na rzecz ratowania banków po kryzysie finansowym. Późniejszy wpływ na finanse publiczne, a także niepożądane zachęty do obciążania społeczeństwa kosztami generowanymi wskutek upadłości banków unaocznili konieczność przyjęcia innego podejścia do zarządzania kryzysami bankowymi i ochrony stabilności finansowej.

W ramach Unii i zgodnie z istotnymi działaniami, które zostały uzgodnione i były podejmowane na szczeblu międzynarodowym, w dyrektywie 2014/59/UE (dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków)¹ oraz w rozporządzeniu (UE) nr 806/2014 (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji)² ustanowiono solidne ramy restrukturyzacji i

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

uporządkowanej likwidacji banków zapewniające możliwość skutecznego zarządzania kryzysami bankowymi i łagodzenia negatywnego wpływu tych kryzysów na stabilność finansową i finanse publiczne. Jednym z fundamentów nowych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest instrument „umorzenia lub konwersji długu”, który obejmuje umorzenie długu lub konwersję wierzytelności bądź innych zobowiązań na kapitał własny zgodnie z wcześniej ustaloną hierarchią. Z narzędzia tego można korzystać do pokrywania strat ponoszonych przez instytucję, która znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością, oraz do wewnętrznego dokapitalizowania takiej instytucji, aby zagwarantować przywrócenie jej rentowności. Oznacza to, że ciężar upadłości instytucji będą musieli ponieść akcjonariusze i inni wierzyciele, a nie podatnicy. W odróżnieniu od innych jurysdykcji w unijnych ramach naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków upoważniono już organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do określenia dla każdej instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej („instytucji”) minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych obejmującego wysoce umarzalne i łatwo poddające się konwersji zobowiązania, z którego należy korzystać w celu pokrywania strat i dokapitalizowywania instytucji w przypadku ich upadłości. Komisja przyjęła niedawno akty delegowane regulujące kwestie związane z praktycznym wdrażaniem tego wymogu³.

Na szczeblu międzynarodowym Rada Stabilności Finansowej opublikowała w dniu 9 listopada 2015 r. istotne warunki dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat („standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”), które zostały przyjęte tydzień po zakończeniu szczytu grupy G-20 w Turcji⁴. Zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat globalne banki o znaczeniu systemowym, zwane w przepisach Unii globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, muszą dysponować wystarczającą kwotą zobowiązań zapewniających możliwość pokrycia dużych strat („mogących podlegać umorzeniu lub konwersji”) w celu zapewnienia sprawnego i szybkiego pokrycia strat i dokapitalizowania w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W swoim komunikacie z dnia 24 listopada 2015 r.⁵ Komisja zobowiązała się do przedstawienia do końca tego roku wniosku ustawodawczego, który umożliwiłby wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat przed uzgodnionym terminem, który upływa w 2019 r. Ponadto Komisja zobowiązała się do dokonania przeglądu obowiązujących przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, aby zapewnić pełną zgodność z uzgodnionym na szczeblu międzynarodowym standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat, biorąc pod uwagę ustalenia zawarte w sprawozdaniu Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB), które Urząd ten jest zobowiązany przekazać Komisji zgodnie z art. 45 ust. 19

³ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1450 z dnia 23 maja 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metody ustalania wysokości minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (Dz.U. L 237 z 3.9.2016, s. 1).

⁴ Rada Stabilności Finansowej, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet*, 9.11.2015 r.

⁵ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Droga do utworzenia unii bankowej”, 24.11.2015 r., COM(2015) 587 final.

dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Wstępna wersja tego sprawozdania została już opublikowana przez EUNB w dniu 19 lipca 2016 r.⁶, natomiast sprawozdanie końcowe ma zostać przekazane w grudniu 2016 r.

Choć ogólne ramy przewidziane w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków pozostają ważne i solidne, głównym celem niniejszego wniosku jest wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat oraz włączenie wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat do ogólnych przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dzięki zapewnieniu możliwości uniknięcia przypadków dublowania działań w rezultacie stosowania dwóch obowiązujących równolegle wymogów. Choć standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat i minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych służą realizacji tego samego celu regulacyjnego, można zaobserwować między nimi pewne różnice o charakterze strukturalnym. Zakres stosowania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych obejmuje nie tylko globalne instytucje o znaczeniu systemowym, ale również cały unijny sektor bankowy. W odróżnieniu od standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat, w ramach którego przewidziano zharmonizowany minimalny poziom, poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ustalają organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na podstawie wyników przeprowadzanej w poszczególnych przypadkach oceny specyficznej dla danej instytucji. Ponadto minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat powinien być zasadniczo spełniony przy wykorzystaniu podporządkowanych instrumentów dłużnych, natomiast do celów minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zażądać podporządkowania instrumentów dłużnych w poszczególnych przypadkach w zakresie, w jakim będzie to konieczne do zapewnienia, aby w danym przypadku wierzyciele objęci mechanizmem umorzenia i konwersji nie byli traktowani w mniej korzystny sposób niż w przypadku hipotetycznego scenariusza niewypłacalności (który to scenariusz jest scenariuszem alternatywnym wobec restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji). Aby stworzyć proste i przejrzyste ramy zapewniające pewność prawa i spójność, Komisja proponuje włączenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat do obowiązujących przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych oraz zapewnienie wywiązywania się z obydwu tych wymogów za pomocą zasadniczo podobnych instrumentów. Podejście to wymaga wprowadzenia niewielkich korekt w istniejących przepisach dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w celu zapewnienia ich spójności technicznej ze strukturą wszelkich wymogów mających zastosowanie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym.

W szczególności dostosowanie obowiązujących przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych do standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat wymaga wprowadzenia dalszych odpowiednich zmian technicznych w tych przepisach – dotyczy to m.in. wskaźników wykorzystywanych do

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

obliczania zdolności do pokrycia strat, interakcji z wymogami w zakresie buforów kapitałowych, ujawniania inwestorom informacji o ryzyku oraz stosowania przepisów w odniesieniu do różnych strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W kontekście wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w odniesieniu do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym podejście Komisji nie doprowadzi do nałożenia istotnych obciążeń na instytucje niebędące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym związanych z koniecznością przestrzegania przepisów dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

Jeżeli chodzi o kwestie operacyjne, zharmonizowany minimalny poziom standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat zostanie wprowadzony w Unii za pośrednictwem zmian w rozporządzeniu i dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych (CRR i CRD IV)⁷, natomiast kwestie związane ze specyficznym dla danych instytucji narzutem ustanowionym dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym i specyficznym dla danej instytucji minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ustanowionym dla instytucji niebędących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym zostaną uregulowane za pomocą ukierunkowanych zmian w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Niniejszy wniosek dotyczy w szczególności ukierunkowanych zmian w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków związanych z wdrażaniem standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w Unii. W tym kontekście niniejszy wniosek należy uznać za element szerszej zakrojonego pakietu służącego dokonaniu przeglądu unijnych przepisów finansowych w celu ograniczenia ryzyka w sektorze finansowym (przeгляд CRR/CRD IV) i zwiększenia odporności tego sektora.

Co więcej, na podstawie opinii wyrażonych przez szereg respondentów w opublikowanym we wrześniu 2015 r. zaproszeniu do zgłaszania uwag skierowanym do zainteresowanych stron⁸, w niniejszym wniosku zmienia się dyrektywę w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków w celu zmniejszenia kosztów przestrzegania przepisów przez banki w przypadku, gdy ich zobowiązania są regulowane przez prawa państw trzecich. Obowiązujący wymóg okazał się trudny do spełnienia w praktyce, przynosząc tym samym ograniczoną wartość dodaną w odniesieniu do możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Konieczne jest zatem zwiększenie elastyczności stosunków umownych między unijnymi bankami a podmiotami z państw

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1); dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁸ http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/financial-regulatory-framework-review/docs/summary-of-responses_en.pdf, podsumowanie informacji przekazanych w ramach „zaproszenia do zgłaszania uwag”.

trzecich poprzez umożliwienie organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odstąpienia – z zastrzeżeniem określonych restrykcyjnych zabezpieczeń – od obowiązku umieszczenia klauzul umownych w celu uznania w państwach trzecich skutków umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do zobowiązań regulowanych prawem tych państw trzecich. Egzekwowanie obowiązujących przepisów w praktyce jest bardzo trudne.

Ponadto w odpowiedzi na wezwanie Rady Ecofin w jej konkluzjach z dnia 17 czerwca 2016 r. w niniejszym wniosku zmienia się dyrektywę w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków w odniesieniu do stosowania przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji moratorium, tj. uprawnień do zawieszenia egzekucji zobowiązań banku względem osób trzecich, w trakcie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zharmonizowanie tych uprawnień powinno przyczynić się do stabilizacji instytucji przez odpowiednie organy w okresie przed restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, jak również w miarę możliwości po jej przeprowadzeniu.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

W obowiązujących unijnych ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków zobowiązano już wszystkie europejskie banki do posiadania dostatecznej kwoty zobowiązań cechujących się wysoką zdolnością do pokrycia strat (mogących podlegać umorzeniu lub konwersji). Dzięki dostosowaniu istniejącego wymogu mającego zastosowanie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym do globalnego standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat niniejszy wniosek przyczyni się do udoskonalenia i usprawnienia stosowania obowiązujących przepisów. Dlatego też niniejszy wniosek należy uznać za zgodny z ogólnym celem unijnych ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków polegającym na obniżeniu poziomu wsparcia podatników na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek stanowi element szerszej zakrojonych działań na rzecz dokonania przeglądu unijnych przepisów finansowych (przegląd CRR/CRD IV) w celu ograniczenia ryzyka w sektorze finansowym przy jednoczesnym wspieraniu zrównoważonego finansowania działalności gospodarczej. Wniosek ten jest w pełni zgodny z podstawowymi celami UE polegającymi na wspieraniu stabilności finansowej, obniżaniu wsparcia podatników na rzecz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz przyczynianiu się do zrównoważonego finansowania gospodarki.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Dyrektywa, której dotyczy niniejszy wniosek, ma na celu zmianę obowiązującej dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Niniejszy wniosek opiera się na tej samej podstawie prawnej co dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, tj. na art. 114 TFUE. We wspomnianym artykule przewidziano możliwość przyjęcia środków dotyczących zbliżenia przepisów krajowych, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Celem niniejszego wniosku jest harmonizacja przepisów krajowych dotyczących naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, w szczególności jeżeli chodzi o ich zdolność do pokrycia strat i dokapitalizowania w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie niezbędnym do zapewnienia, by państwa członkowskie i unijne banki dysponowały takimi samymi narzędziami i zdolnościami w zakresie reagowania na przypadki upadłości banków zgodnie z przyjętymi standardami międzynarodowymi (standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat).

Dzięki ustanowieniu zharmonizowanych wymogów dla banków obowiązujących na rynku wewnętrznym niniejszy wniosek przyczynia się do istotnego ograniczenia ryzyka wystąpienia rozbieżności w przepisach krajowych państw członkowskich dotyczących zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mogłyby grozić zakłóceniem konkurencji na rynku wewnętrznym. Dlatego też należy uznać, że celem niniejszego wniosku jest ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Właściwą podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi zatem art. 114 TFUE.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 TUE w dziedzinach, które nie należą do jej wyłącznej kompetencji, Unia podejmuje działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, zarówno na poziomie centralnym, jak i regionalnym oraz lokalnym, i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.

Unia i jej państwa członkowskie są zobowiązane do wdrażania standardów międzynarodowych. W przypadku niepodjęcia przez Unię żadnych działań w tym obszarze państwa członkowskie byłyby zobowiązane do samodzielnego wdrożenia globalnego standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w swoich jurysdykcjach bez możliwości zmiany aktualnie obowiązujących ram bazujących na dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W rezultacie, biorąc pod uwagę istotne różnice między standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat a istniejącymi ramami, a także potencjalnie rozbieżne wykładnie przepisów istotnych warunków dotyczących całkowitej zdolności do pokrycia strat dokonywane przez krajowe organy regulacyjne, banki, a w szczególności globalne instytucje o znaczeniu systemowym, podlegałyby dwóm obowiązującym równolegle wymogom (przy czym sam minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat jest stosowany w różny sposób w poszczególnych państwach członkowskich), co wiązałoby się z koniecznością poniesienia dodatkowych kosztów zarówno przez banki, jak i przez organy publiczne (organy nadzoru i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji). Dlatego też podjęcie działań na szczeblu Unii jest pożądane w kontekście zharmonizowanego wdrażania globalnego standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w Unii oraz dostosowania obowiązujących ram do tego standardu w celu możliwie jak największego ograniczenia kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez banki i organy publiczne przy zapewnieniu skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku upadłości banków.

- **Proporcjonalność**

Zgodnie z zasadą proporcjonalności zakres i forma działania Unii nie powinny wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych przez nią celów zgodnie z ogólnymi celami Traktatów.

W kontekście wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w odniesieniu do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym niniejszy wniosek nie wywarłby istotnego wpływu na obciążenia nakładane na banki w związku z koniecznością zapewnienia zgodności z obowiązującymi przepisami w zakresie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania, ponieważ niniejszy wniosek nie rozszerza zakresu obowiązywania minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat poza globalne instytucje o znaczeniu systemowym. Ponadto w niniejszym wniosku w istotnym stopniu ograniczono koszty ponoszone przez banki – w szczególności globalne instytucje o znaczeniu systemowym – w związku z koniecznością zapewnienia zgodności ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat dzięki dostosowaniu aktualnie obowiązujących przepisów do tego standardu w stopniu, w jakim było to możliwe. We wniosku nie rozszerzono również zakresu obowiązywania minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat poza globalne instytucje o znaczeniu systemowym. Przeciwnie, jeżeli chodzi o instytucje niebędące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, we wniosku utrzymano obowiązującą obecnie ogólną zasadę, zgodnie z którą organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny dostosować jakość i poziom wymogu w zakresie pokrycia strat i dokapitalizowania do konkretnych banków w oparciu o ryzyko, na jakie narażone są te banki, ich wielkość, stopień ich wzajemnego powiązania oraz wybraną przez nie strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli chodzi o globalne instytucje o znaczeniu systemowym, które podlegają minimalnemu poziomowi całkowitej zdolności do pokrycia strat, w niniejszym wniosku ustanowiono wymóg, zgodnie z którym przed nałożeniem na jakąkolwiek taką instytucję specyficznego dla danej instytucji narzutu organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą ocenić, czy nałożenie takiego narzutu jest konieczne, proporcjonalne i uzasadnione. Przepisy niniejszego wniosku są zatem proporcjonalne do tego, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych celów.

3. WYNIKI OCEN SKUTKÓW

Ocena skutków

W ramach szerzej zakrojonego pakietu służącego przeprowadzeniu przeglądu unijnych przepisów finansowych mających na celu ograniczenie ryzyka w sektorze finansowym (przegląd CRR/CRD IV) niniejszy wniosek został poddany kompleksowej ocenie skutków. Projekt sprawozdania dotyczącego oceny skutków został przekazany Radzie ds. Kontroli Regulacyjnej przy Komisji w dniu 7 września 2016 r.⁹. Rada wydała negatywną opinię w tej kwestii w dniu [data]. Po wzmocnieniu podstaw merytorycznych niektórych elementów pakietu służącego dokonaniu przeglądu Rada wydała pozytywną opinię w dniu 27 września 2016 r.

Zgodnie z polityką w zakresie lepszego stanowienia prawa Komisja przeprowadziła ocenę skutków w odniesieniu do szeregu wariantów polityki. Warianty strategiczne zostały ocenione pod kątem zgodności z kluczowymi celami służącymi poprawie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania banków poddawanych restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zapewnieniu pewności prawa i spójności z ramami restrukturyzacji i uporządkowanej

⁹ [Link do oceny skutków i streszczenia oceny skutków].

likwidacji. Przy przeprowadzaniu oceny wzięto pod uwagę skuteczność realizacji powyższych celów oraz oszczędność kosztową związaną z realizacją poszczególnych wariantów strategicznych.

Jeżeli chodzi o wdrażanie w Unii standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat, w ocenie skutków rozważono trzy warianty strategiczne. Zgodnie z pierwszym wariantem dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków obowiązywałaby w dalszym ciągu w niezmienionej postaci. W ramach drugiego wariantu standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat odnoszący się do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zostałby włączony do obowiązujących ram restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, natomiast same ramy zostałyby odpowiednio zmienione, aby zapewnić pełną zgodność ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat. W ramach trzeciego wariantu strategicznego zaproponowano dodatkowe rozszerzenie zakresu minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat na inne instytucje o znaczeniu systemowym w Unii niebędące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym. W ocenie skutków stwierdzono, że drugi wariant strategiczny zapewnia możliwość najlepszej realizacji stosownych celów polityki. W szczególności, w odróżnieniu od pierwszego wariantu, w wariantcie tym przewidziano zharmonizowane wdrażanie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w odniesieniu do wszystkich unijnych globalnych instytucji o znaczeniu systemowym poprzez zmniejszenie ponoszonych przez te instytucje kosztów zapewnienia zgodności potencjalnie z dwoma różnymi wymogami (standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat i obowiązującymi przepisami dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków), przy jednoczesnym zapewnieniu spójnej wykładni przepisów istotnych warunków dotyczących całkowitej zdolności do pokrycia strat w UE. Wdrożenie tego wariantu przyczyni się do zwiększenia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji globalnych instytucji o znaczeniu systemowym w Unii oraz do przeciwdziałania efektom domina związanym z krzyżowymi powiązaniem kapitałowymi globalnych instytucji o znaczeniu systemowym dzięki określonym przepisom standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat, których brak jest obecnie w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (tj. minimalny poziom całkowitej zdolności do pokrycia strat w formie podporządkowanych instrumentów dłużnych, odliczanie krzyżowych powiązań kapitałowych między znajdującymi się w posiadaniu globalnych instytucji o znaczeniu systemowym instrumentami kwalifikującymi się do objęcia standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat). Realizacja tego wariantu pozwoli zagwarantować wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w Unii, co powinno wywrzeć presję na inne jurysdykcje, zachęcając je do podjęcia analogicznych działań na rzecz poprawy możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji globalnych banków o znaczeniu systemowym na całym świecie. Omawiany wariant strategiczny jest również korzystniejszy od trzeciego wariantu, ponieważ nie wiąże się on z koniecznością rozszerzenia minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat na banki inne niż globalne instytucje o znaczeniu systemowym (inne instytucje o znaczeniu systemowym), które mogą uznać taki minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat za źle skalibrowany, biorąc pod uwagę ich znaczną różnorodność, jeżeli chodzi o wielkość, model biznesowy, wzajemne powiązania i znaczenie systemowe.

W ocenie skutków wykazano, że przestrzeganie przepisów art. 55 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, na mocy którego wymaga się umownego uznania umorzenia lub konwersji długu w umowach podlegających prawu państwa trzeciego, wiąże się z powstaniem dwojakich trudności. Po pierwsze, niektórzy kontrahenci z państw trzecich odmawiają umieszczenia klauzuli umownej w

umowach finansowych zawieranych z unijnymi bankami, na mocy której uznaje się uprawnienie Unii do umorzenia lub konwersji długu. W niektórych przypadkach sytuacja ta sprawia, że unijne banki nie mogą w ogóle zawrzeć umowy, by nie naruszyć przepisów art. 55 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. W skrajnych przypadkach mogłoby to wiązać się z koniecznością zaniechania prowadzenia określonej części ich działalności (np. finansowania handlu). Po drugie, nawet jeżeli kontrahenci z państw trzecich są gotowi przyjąć klauzule dotyczące umorzenia lub konwersji długu w umowach zawieranych z bankami unijnymi, w niektórych przypadkach lokalne organy nadzoru mogą uniemożliwić zawarcie takiej umowy. W takim przypadku jedynym sposobem pozwalającym bankom na przestrzeganie przepisów art. 55 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków byłoby naruszenie przepisów nałożonych przez lokalny organ nadzoru albo wyłączenie odpowiedniej części ich działalności. Stwierdzono, że rozwiązanie tego problemu wymaga zmiany tego przepisu. W wybranym wariantcie strategicznym przewidziano możliwość zniesienia wspomnianego wymogu przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o ile jego zniesienie nie wywiera istotnego wpływu na zdolność danych banków do pokrycia strat i dokapitalizowania.

Jeżeli chodzi o uprawnienie do zawieszenia zobowiązań płatniczych (moratorium), w ocenie skutków podkreślono znaczenie takiego narzędzia, w szczególności na etapie poprzedzającym restrukturyzację i uporządkowaną likwidację. Moratorium daje możliwość krótkotrwałego zamrożenia przepływu płatności, co ułatwia kwantyfikację dostępnych aktywów i zobowiązań. Tego typu narzędzie jest bardzo przydatne zarówno w sytuacji poprzedzającej restrukturyzację i uporządkowaną likwidację (a dokładniej na etapie wczesnej interwencji), jak również w trakcie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W ocenie skutków zbadano również potencjalne korzyści wynikające z dalszej harmonizacji dostępnych narzędzi. W tym kontekście zaznaczono, że chociaż dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków zawiera już przepisy dopuszczające możliwość zawieszenia zobowiązań płatniczych, ich wdrożenie na poziomie krajowym odbyło się w bardzo zróżnicowany sposób, w związku z czym mogą one nie zapewnić wystarczająco spójnego stosowania w odniesieniu do istotnych elementów, takich jak zakres, etap stosowania, warunki uruchomienia oraz czas trwania zawieszenia. Na tej podstawie proponuje się wprowadzenie dwóch dodatkowych moratoriów służących do aktywacji odpowiednio na etapie wczesnej interwencji oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Aby zapewnić spójne wdrażanie na poziomie krajowym, dokładnie określono warunki uruchomienia moratorium, jak również czas jego trwania i zakres stosowania.

Prawa podstawowe

Niniejszy wniosek nie narusza praw podstawowych ani zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza prawa własności i wolności prowadzenia działalności gospodarczej; ponadto wniosek ten musi być stosowany zgodnie z tymi prawami i zasadami. Niniejszy wniosek dotyczący dyrektywy służy w szczególności zapewnieniu, aby żadna ingerencja w prawa własności wierzycieli banków nie była nieproporcjonalna. Zainteresowani wierzyciele nie powinni ponieść większych strat niż te, które ponieśli, jeśli instytucja zostałaby zlikwidowana w ramach standardowego postępowania upadłościowego w momencie podjęcia decyzji o uruchomieniu procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

Plany wdrażania oraz ustalenia dotyczące monitorowania, oceny i sprawozdawczości

We wniosku zobowiązuje się państwa członkowskie do transponowania zmian w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków do ich prawa krajowego w terminie dwunastu miesięcy od daty wejścia w życie zmienionej dyrektywy, a banki zobowiązuje się do dostosowania się do zmienionych przepisów w terminie sześciu miesięcy od daty transpozycji dyrektywy, której dotyczy wnioski. Na banki nałożony zostanie wymóg regularnego przedkładania odpowiednim organom sprawozdań dotyczących poziomów swoich instrumentów kwalifikowalnych. EUNB jest zobowiązany do przekazywania Komisji dwa razy w roku, począwszy od daty transpozycji, sprawozdań dotyczących sposobu wdrażania i stosowania w Unii przepisów dotyczących zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania.

Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

Jak wyjaśniono powyżej, zmiany CRR, które wchodzi w skład tego samego pakietu legislacyjnego, będą obejmowały wprowadzenie przepisów w zakresie minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w odniesieniu do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, natomiast w niniejszym wniosku odniesiono się do kwestii związanych ze specyficznymi dla danej instytucji narzutami mającymi zastosowanie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz do ogólnych wymogów obowiązujących w odniesieniu do wszystkich banków unijnych. W niniejszym wniosku przewidziano szereg ukierunkowanych zmian w obowiązującej dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków.

Zmiany w art. 2, 12 i 13 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków

W standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat oraz w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków przewidziano możliwość opracowania zarówno strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z pojedynczym punktem kontaktowym, jak i strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z wielokrotnym punktem kontaktowym. Zgodnie ze strategią pojedynczego punktu kontaktowego tylko jeden podmiot w ramach grupy (zazwyczaj jednostka dominująca) zostaje poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy inne podmioty powiązane (zazwyczaj operacyjne jednostki zależne) nie są poddawane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale przenoszą swoje straty do podmiotu znajdującego się na wyższym szczeblu, który ma zostać poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zgodnie ze strategią wielokrotnych punktów kontaktowych dopuszcza się możliwość poddania więcej niż jednego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Precyzyjne wskazanie podmiotów, które mają zostać poddane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji („podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”), oraz jednostek zależnych należących do tych podmiotów („grupy objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”) ma istotne znaczenie dla zapewnienia możliwości skutecznego zrealizowania pożądanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto zidentyfikowanie tych podmiotów jest również istotne dla ustalenia poziomu stosowania przepisów w zakresie zdolności do pokrycia strat, których firmy finansowe powinny przestrzegać. Z tego względu w zmianach do art. 2 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków wprowadzono pojęcia „podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oraz „grupa objęta

planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”. W zmianach do art. 12 i 13 dotyczących procesu sporządzania grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostały wyraźnie zobowiązane do zidentyfikowania podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i grup objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach danej grupy finansowej oraz do odpowiedniego rozważenia potencjalnych skutków wszelkich zaplanowanych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla grupy, aby zapewnić możliwość skutecznego przeprowadzenia grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zmiany w art. 45 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków

Artykuł 45 został uchylony i zastąpiony następującymi nowymi przepisami: art. 45, 45a, 45b, 45c, 45d, 45e, 45f, 45g, 45h, 45i oraz 45k.

Obecnie minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych specyficzny dla danych instytucji oblicza się jako odsetek łącznych zobowiązań tej instytucji. W zmienionym art. 45 dostosowano metody dokonywania pomiaru minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych do minimalnego wymogu mającego zastosowanie do globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat („minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”). Dlatego też specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien zostać wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko i miary ekspozycji wskaźnika dźwigni odpowiedniej instytucji.

W art. 45a utrzymano aktualnie obowiązujące zwolnienie z minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla instytucji kredytowych zajmujących się udzielaniem kredytów hipotecznych, o ile w ramach krajowych postępowań upadłościowych lub podobnych postępowań przewidziano możliwość skutecznego pokrywania strat przez wierzycieli spełniającego cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W artykule tym wyjaśniono również, że instytucje zwolnione z minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych nie powinny być objęte ogólnym skonsolidowanym wymogiem na szczeblu grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

W art. 45b wyszczególniono kryteria kwalifikowalności dla instrumentów i pozycji, które mogłyby być zaliczane na poczet spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dzięki ich ścisłemu powiązaniu z kryteriami kwalifikowalności przewidzianymi w standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat do celów związanych z minimalnym wymogiem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat. Kryteria te należy zatem uznać za identyczne, poza wyjątkami wskazanymi poniżej.

Jeżeli chodzi o zakres stosownych instrumentów, niektóre instrumenty dłużne wykazujące cechy powiązane z instrumentami pochodnymi, takie jak strukturyzowane papiery wartościowe, kwalifikują się do spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ponieważ wykazują się one dostateczną zdolnością do pokrycia strat w ramach procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Strukturyzowane papiery wartościowe to zobowiązania dłużne zawierające element wbudowanego instrumentu pochodnego. Rentowność tych papierów wartościowych jest dostosowywana do wyników uzyskiwanych przez aktywa referencyjne, takie jak pojedyncze akcje, indeksy akcyjne, fundusze, stopy procentowe, towary lub waluty. W art. 45b wyjaśniono, że strukturyzowane papiery wartościowe kwalifikują się do objęcia minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w zakresie, w jakim obejmują one ustaloną kwotę główną podlegającą zwrotowi w terminie zapadalności, przy czym z instrumentem pochodnym powiązana jest wyłącznie ich dodatkowa rentowność, która jest uzależniona od wyników składnika aktywów referencyjnych. Wynika to z faktu, że ustalona kwota główna jest znana z wyprzedzeniem w momencie emisji, jej wartość jest stała przez cały cykl życia strukturyzowanego papieru wartościowego i można w łatwy sposób zastosować wobec niej mechanizm umorzenia lub konwersji długu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat powinien zostać spełniony zasadniczo za pomocą podporządkowanych instrumentów dłużnych, których stopień uprzywilejowania w ramach postępowania upadłościowego jest niższy niż stopień uprzywilejowania zobowiązań uprzywilejowanych wyraźnie wyłączonych z minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat, takich jak depozyty gwarantowane, instrumenty pochodne, podatki lub inne zobowiązania na gruncie prawa publicznego. Aby spełnić specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą obecnie zwrócić się w poszczególnych przypadkach o podporządkowanie kwalifikowalnych instrumentów dłużnych. Nowe przepisy art. 45b stanowią również, że podporządkowania można dokonać w zakresie, w jakim jest to konieczne do usprawnienia stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu, w szczególności w przypadku istnienia wyraźnych przesłanek świadczących o tym, że wierzyciele, w odniesieniu do których stosuje się instrument umorzenia lub konwersji długu, mogą ponieść straty w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wysokość przekraczałaby wysokość strat, jakie mogliby potencjalnie ponieść w ramach procedury niewypłacalności, i wyłącznie w zakresie, w jakim jest to konieczne do zabezpieczenia części strat wykraczającej poza straty, które mogą zostać poniesione w ramach procedury niewypłacalności. Wszelkie zgłaszane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji żądania podporządkowania związane z minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych specyficznym dla danej instytucji powinny pozostawać bez uszczerbku dla możliwości częściowego spełnienia minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat za pomocą niepodporządkowanych instrumentów dłużnych zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat.

W art. 45c określono warunki ustalania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla wszystkich podmiotów. Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien umożliwić bankom pokrycie strat oczekiwanych w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz dokapitalizowanie banku po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należyte uzasadniają poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych nakładanego zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Poziom ten nie powinien przekraczać sumy kwoty strat oczekiwanych w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiadającej wymogom w zakresie funduszy własnych instytucji i kwoty dokapitalizowania umożliwiającej danemu podmiotowi spełnienie swojego wymogu w

zakresie funduszy własnych po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co stanowi konieczny warunek uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien zostać wyrażony jako odsetek łącznej ekspozycji na ryzyko i środków wskaźnika dźwigni, a instytucje powinny być zobowiązane do jednoczesnego zapewnienia zgodności z poziomem uzyskanym w rezultacie przeprowadzenia wspomnianych dwóch pomiarów.

Jeżeli chodzi o globalne instytucje o znaczeniu systemowym, art. 45d stanowi, że specyficzny dla danej instytucji narzut z tytułu minimalnego poziomu całkowitej zdolności do pokrycia strat przewidziany w standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat mógłby zostać nałożony wyłącznie w przypadku, gdyby ten minimalny poziom okazał się niewystarczający do pokrycia strat i dokapitalizowania globalnej instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Podobnie jak miało to miejsce w przypadku wniosku dotyczącego zmiany CRD IV, w art. 45e niniejszego wniosku do dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków wprowadzono termin „wytyczne”. Dzięki temu organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będą mogły zobowiązać instytucje do spełnienia wyższych poziomów minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych przy jednoczesnym zapewnieniu możliwości bardziej elastycznego radzenia sobie z wszelkimi przypadkami naruszenia tych poziomów, w szczególności łagodząc automatyczne skutki takich naruszeń poprzez ograniczanie wysokości maksymalnych kwot podlegających wypłacie (MDA). W szczególności przepisy art. 45e zapewniają organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji możliwość zobowiązania instytucji do spełnienia wymogów w zakresie dodatkowych kwot na pokrycie strat poniesionych w trakcie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wysokość przekracza wysokość oczekiwanych strat przewidzianą w standardowym scenariuszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (tj. przekracza poziom obowiązujących wymogów w zakresie funduszy własnych), a także możliwość zapewniania wystarczającego zaufania rynku do danego podmiotu po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (tj. niezależnie od wymaganej kwoty dokapitalizowania). Niemniej jednak w art. 45e określono, że jeżeli chodzi o część wymogu dotyczącą pokrycia strat, poziom przewidziany w wytycznych nie powinien przekraczać poziomu przewidzianego w „wytycznych dotyczących kapitału”, w przypadku gdy organy nadzoru zwróciły się o sporządzenie takich wytycznych w ramach nadzorczych testów warunków skrajnych, aby uwzględnić straty, których poziom przekracza poziom wyznaczony w standardowych wymogach. Jeżeli chodzi o część dotyczącą dokapitalizowania, wyznaczony w wytycznych poziom służący zapewnieniu zaufania rynku powinien umożliwić instytucjom po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnienie mających do nich zastosowanie wymogów uprawniających do otrzymania zezwolenia na odpowiedni okres. Poziom bufora zaufania rynku nie powinien przekraczać poziomu wymogu połączonego bufora określonego w dyrektywie 2013/36/UE, chyba że ustanowienie bufora zaufania rynku na wyższym poziomie jest niezbędne do tego, by w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiot nadal spełniał warunki otrzymania zezwolenia na odpowiedni okres.

Artykuły 45f i 45g dotyczą poziomu stosowania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Jeżeli chodzi o instytucje, które kwalifikują się jako podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych ma zastosowanie do takich instytucji wyłącznie na

szczeblu skonsolidowanej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Oznacza to, że podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będą zobowiązane do wyemitowania kwalifikowalnych instrumentów (dłużnych) na rzecz zewnętrznych wierzycieli będących osobami trzecimi, które podlegałyby umorzeniu lub konwersji długu, gdyby wobec podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (tj. grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) wszczęto procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli chodzi o inne podmioty wchodzące w skład grupy, we wniosku zaproponowano wprowadzenie pojęcia „wewnętrznego” minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z podobną koncepcją przewidzianą w standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat. Oznacza to, że inne podmioty wchodzące w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które same nie są podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny emitować kwalifikowalne instrumenty (dłużne) wewnątrz w ramach grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, tj. tego rodzaju instrumenty powinny być kupowane przez podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli podmiot wchodzący w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który sam nie jest podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, utraci rentowność, tego rodzaju instrumenty podlegają umorzeniu lub konwersji na kapitał własny, a straty tego podmiotu są następnie przenoszone do podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Główną zaletą wewnętrznego minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych jest to, że wymóg ten zapewnia możliwość dokapitalizowania podmiotu wchodzącego w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (posiadającego funkcje krytyczne) bez poddawania go formalnej procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, co mogłoby potencjalnie wyrzucić niekorzystny wpływ na rynek. Wymóg ten należy jednak stosować zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – w szczególności nie powinien on prowadzić do zmiany stosunku własności między podmiotem a grupą objętą planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, do której należy ten podmiot, po przeprowadzeniu dokapitalizowania. W niniejszym wniosku wskazano również, że – pod warunkiem zastosowania określonych zabezpieczeń – wewnętrzny minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mógłby zostać zastąpiony zabezpieczonymi gwarancjami pomiędzy podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a innymi podmiotami wchodzącymi w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mogłyby być uruchamiane w tym samym czasie co instrumenty kwalifikujące się do objęcia wewnętrznym minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Proponowane zabezpieczenia obejmują w szczególności umowę z właściwymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczącą zastąpienia wewnętrznego minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych oraz zabezpieczenia gwarancji, której podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji udzielił swojej jednostce zależnej, wysoce płynnym zabezpieczeniem obciążonym minimalnym ryzykiem kredytowym i rynkowym. W niniejszym wniosku zachowano również istniejącą możliwość, zgodnie z którą organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostek zależnych podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą w pełni odstąpić od stosowania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mającego zastosowanie do tych jednostek zależnych, jeżeli zarówno podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i jego jednostki zależne posiadają siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

W art. 45h przewidziano procedurę określania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w odniesieniu do grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organami odpowiedzialnymi za ustalenie poziomu tego wymogu są organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jednostki dominującej najwyższego szczebla) oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla innych podmiotów wchodzących w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Do rozwiązywania wszelkich sporów między organami uprawniony jest EUNB na mocy rozporządzenia ustanawiającego EUNB.

Zmiany w art. 17 i 18 oraz art. 45k

Przedmiotowe zmiany dotyczą przypadków naruszenia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. W art. 45k zawarto wykaz uprawnień, z których organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą skorzystać w przypadku naruszenia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. Ponieważ naruszenie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mogłoby stanowić przeszkodę w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grupy, w przepisach art. 17 i 18 skrócono obowiązującą procedurę usuwania przeszkód w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby zapewnić możliwość szybkiego reagowania na wszelkie przypadki naruszenia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych. W artykułach tych organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyznano również nowe uprawnienia do żądania od instytucji wprowadzenia zmian w profilach zapadalności kwalifikowalnych instrumentów i planów, aby przywrócić poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

Zmiany w art. 55

Zmiany w art. 55 dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków wiązałyby się z proporcjonalnym stosowaniem przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymogu określonego w tym artykule. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może za pomocą odstępstwa zwolnić instytucje z obowiązku uwzględniania klauzul uznania umorzenia lub konwersji długu w umowach lub instrumentach regulowanych prawami państwa trzeciego, jeżeli stwierdzi, że nie wpłynie to negatywnie na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku oraz że zawarcie klauzuli uznania umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do niektórych zobowiązań jest dla banków niewykonalne z punktu widzenia prawnego, umownego lub ekonomicznego. W takich przypadkach zobowiązań tych nie obejmuje się minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, a ich stopień uprzywilejowania powinien być wyższy niż zobowiązań kwalifikujących się do objęcia minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, by zminimalizować ryzyko naruszenia zasady niepogarszania sytuacji wierzycieli. Pod tym względem niniejszy wniosek nie wpłynie negatywnie na umorzenie lub konwersję długu.

Zmiany w art. 59 i 60

Celem zmian wprowadzonych w art. 59 i 60 było zapewnienie, aby również instrumenty kwalifikujące się do objęcia wewnętrznym minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych inne niż instrumenty kapitałowe (instrumenty dłużne) mogły zostać umorzone lub poddane konwersji na kapitał własny w przypadku, gdy podmiot wchodzący w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który sam nie jest emitującym te instrumenty podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, utraci rentowność.

Zmiany w art. 27, nowy art. 29a oraz zmiany w art. 63 dotyczące moratorium

W zmianach w art. 27 przewidziano zastosowanie nowego moratorium na etapie poprzedzającym restrukturyzację i uporządkowaną likwidację, a konkretnie jako uprawnienie do podjęcia wczesnej interwencji.

W nowym art. 29a określono warunki stosowania moratorium wczesnej interwencji. W artykule tym wskazano, że takie uprawnienie może zostać uruchomione, gdy należy ustalić, czy zastosowanie środków wczesnej interwencji jest konieczne lub czy dana instytucja znajduje się na progu upadłości bądź jest zagrożona upadłością. Określono w nim zakres uprawnienia do zawieszenia oraz czas jego trwania, który nie może być dłuższy niż pięć dni roboczych.

Oprócz ogólnych uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez zmianę w art. 63 wprowadzono uprawnienie do zawieszenia płatności w przypadku, gdy jest to konieczne dla skutecznego zastosowania jednego z instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lub większej ich liczby, lub do celów wyceny zgodnie z art. 36. Określono w nim zakres uprawnienia do zawieszenia oraz czas jego trwania, który nie może być dłuższy niż pięć dni roboczych.

Inne przepisy

Zaproponowano szereg zmian mających zapewnić odpowiednią sprawozdawczość nadzorczą w zakresie wymogu oraz podawanie do wiadomości publicznej informacji na temat tego wymogu w odpowiedni sposób.

Kilka zmian dotyczy struktury przepisów oraz podejmowania decyzji przy stosowaniu wymogu w odniesieniu do instytucji z państw trzecich posiadających siedzibę w Unii. Inne zmiany wiązały się z wprowadzeniem pewnych wyjaśnień dotyczących traktowania kontrahentów centralnych (CCP) w ramach dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz innych przepisów unijnych po przyjęciu wniosku dotyczącego specjalnych ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP, takich jak traktowanie CCP posiadających licencję bankową. Zaproponowano ukierunkowane zmiany odpowiednich dyrektyw dotyczących prawa spółek mające na celu zapewnienie skutecznego przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP.

Państwa członkowskie są zobowiązane do transponowania niniejszego wniosku do swoich praw krajowych w terminie dwunastu miesięcy od daty jego wejścia w życie. Instytucje, których dotyczy niniejszy wniosek, muszą dostosować się do nowych przepisów w terminie

sześciu miesięcy od daty transpozycji. EUNB jest zobowiązany do przekazywania Komisji dwa razy w roku sprawozdań dotyczących sposobu wdrażania i stosowania wymogów w Unii.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych do pokrycia strat i dokapitalizowania oraz zmieniająca dyrektywę 98/26/WE, dyrektywę 2002/47/WE, dyrektywę 2012/30/UE, dyrektywę 2011/35/UE, dyrektywę 2005/56/WE, dyrektywę 2004/25/WE oraz dyrektywę 2007/36/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹⁰,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 9 listopada 2015 r. Rada Stabilności Finansowej opublikowała istotne warunki dotyczące całkowitej zdolności do pokrycia strat („standard dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”), które zostały przyjęte przez grupę G-20 w listopadzie 2015 r. Zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat globalne banki o znaczeniu systemowym, zwane w unijnych ramach prawnych globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, muszą dysponować wystarczającą minimalną kwotą zobowiązań zapewniających możliwość pokrycia dużych strat („mogących podlegać umorzeniu lub konwersji”) w celu zapewnienia sprawnego i szybkiego pokrycia strat i dokapitalizowania w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W swoim komunikacie z dnia 24 listopada 2015 r.¹² Komisja zobowiązała się do przedstawienia do końca 2016 r. wniosku ustawodawczego, który umożliwiłby wdrożenie standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat przed terminem uzgodnionym na szczepku międzynarodowym, który upływa w 2019 r.
- (2) Podczas wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w Unii należy wziąć pod uwagę istniejący specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mający zastosowanie do wszystkich unijnych instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, określony w

¹⁰ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹² Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Droga do utworzenia unii bankowej”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE¹³. Ponieważ całkowita zdolność do pokrycia strat i minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mają wspólny cel, jakim jest zapewnienie, by instytucje z Unii posiadały wystarczającą zdolność do pokrycia strat, wspomniane dwa wymogi powinny stanowić uzupełniające się elementy wspólnych ram. Z operacyjnego punktu widzenia w przepisach unijnych należy wprowadzić zharmonizowany minimalny poziom standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym („minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat”) poprzez wprowadzenie zmian w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013¹⁴, a kwestie związane ze specyficznym dla danej instytucji narzutem dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz specyficznym dla danej instytucji wymogiem mającym zastosowanie do globalnych instytucji nieposiadających znaczenia systemowego, zwanym dalej minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, należy uregulować, wprowadzając ukierunkowane zmiany w dyrektywie 2014/59/UE i rozporządzeniu (UE) nr 806/2014¹⁵. Stosowne przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące zdolności instytucji do pokrycia strat i dokapitalizowania powinny być stosowane w spójny sposób w połączeniu z przepisami wspomnianych powyżej aktów prawnych i z przepisami dyrektywy 2013/36/UE¹⁶.

- (3) Brak zharmonizowanych przepisów unijnych w zakresie wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat w Unii generowałby dodatkowe koszty i prowadziłby do braku pewności prawa wśród instytucji, co utrudniłoby stosowanie instrumentu umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do instytucji działających w skali transgranicznej. Wspomniany brak zharmonizowanych przepisów unijnych skutkuje również zakłóceniem konkurencji na rynku wewnętrznym z uwagi na fakt, że ponoszone przez instytucje koszty zapewnienia zgodności z obowiązującymi wymogami i standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat różnią się istotnie w Unii. Dlatego też należy usunąć wspomniane przeszkody utrudniające funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz unikać zakłóceń konkurencji wynikających z braku zharmonizowanych przepisów unijnych w zakresie wdrażania standardu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat. W związku z powyższym właściwą podstawą prawną dla niniejszej dyrektywy jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zgodnie z wykładnią przyjętą w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

¹³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

¹⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

¹⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

- (4) Zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat w dyrektywie 2014/59/UE należy w dalszym ciągu uznawać strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bazującą na pojedynczym punkcie kontaktowych oraz strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bazującą na wielokrotnym punkcie kontaktowym. Zgodnie ze strategią pojedynczego punktu kontaktowego tylko jeden podmiot powiązany – zazwyczaj jednostka dominująca – zostaje poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy inne podmioty w ramach grupy – zazwyczaj operacyjne jednostki zależne – nie są poddawane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale przenoszą swoje straty i potrzeby w zakresie dokapitalizowania do podmiotu znajdującego się na wyższym szczeblu, który ma zostać poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zgodnie ze strategią wielokrotnych punktów kontaktowych dopuszcza się możliwość poddania więcej niż jednego podmiotu wchodzącego w skład grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Precyzyjne zidentyfikowanie podmiotów, które mają zostać poddane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji („podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”), oraz jednostek zależnych należących do tych podmiotów („grupy objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”) ma istotne znaczenie dla zapewnienia możliwości skutecznego zrealizowania pożądanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zidentyfikowanie tych podmiotów jest również istotne dla ustalenia poziomu stosowania przepisów w zakresie zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania, które firmy finansowe powinny stosować. Dlatego też należy przyjąć definicje pojęć „podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” i „grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oraz zmienić przepisy dyrektywy 2014/59/UE dotyczące grupowych planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby wprost zobowiązać organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do zidentyfikowania podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i grup objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach grupy oraz aby rozważyć potencjalne skutki wszelkich planowanych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla grupy w celu zapewnienia skutecznego przeprowadzenia grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (5) Państwa członkowskie powinny upewnić się, że instytucje dysponują dostateczną zdolnością do pokrycia strat i dokapitalizowania, aby zapewnić sprawne i szybkie pokrywanie strat i dokapitalizowanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy minimalnym wpływie na stabilność finansową i podatników. Cel ten powinien zostać osiągnięty poprzez zagwarantowanie przestrzegania przez instytucje specyficznego dla danych instytucji minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z dyrektywą 2014/59/UE.
- (6) Aby dostosować mianowniki wykorzystywane do pomiaru zdolności instytucji do pokrycia strat i dokapitalizowania do mianowników przewidzianych w standardzie dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat, minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien zostać wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko i miary ekspozycji wskaźnika dźwigni odpowiedniej instytucji.
- (7) Kryteria kwalifikowalności zobowiązań mogących podlegać umorzeniu lub konwersji do celów minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinny zostać ściśle dostosowane do kryteriów w zakresie minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat przewidzianych w rozporządzeniu

(UE) nr 575/2013 zgodnie z uzupełniającymi dostosowaniami i wymogami wprowadzonymi w niniejszej dyrektywie. W szczególności niektóre instrumenty dłużne zawierające element o charakterze wbudowanego instrumentu pochodnego, takie jak niektóre strukturyzowane papiery wartościowe, powinny kwalifikować się do celów spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w zakresie, w jakim obejmują one ustaloną kwotę główną podlegającą zwrotowi w terminie zapadalności, a z instrumentem pochodnym powiązana jest wyłącznie ich dodatkowa rentowność, która jest uzależniona od wyników składnika aktywów referencyjnych. Biorąc pod uwagę ich stałą kwotę główną, instrumenty te powinny cechować się wysoką zdolnością do pokrycia strat i powinny łatwo podlegać umorzeniu lub konwersji w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- (8) Do zobowiązań spełniających minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zalicza się zasadniczo wszystkie zobowiązania z tytułu roszczeń niezabezpieczonych, nieuprzywilejowanych wierzycieli (zobowiązania niepodporządkowane), chyba że nie spełniają one szczególnych kryteriów kwalifikowalności przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Aby zwiększyć możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji poprzez skuteczne korzystanie z instrumentu umorzenia lub konwersji długu, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość zażądania spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych za pomocą zobowiązań podporządkowanych, w szczególności w przypadku istnienia wyraźnych przesłanek świadczących o tym, że wierzyciele, w odniesieniu do których stosuje się instrument umorzenia lub konwersji długu, mogą ponieść straty w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wysokość przekraczałaby wysokość ewentualnych strat, jakie ponieśliby w ramach postępowania upadłościowego. Z prawa do zażądania spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych za pomocą zobowiązań podporządkowanych powinno się korzystać wyłącznie w zakresie, w jakim jest to konieczne do tego, by zapobiec sytuacji, w której straty poniesione przez wierzycieli w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji byłyby wyższe niż straty, jakie ponieśliby oni w ramach postępowania upadłościowego. Wszelkie zgłaszane przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji żądania podporządkowania instrumentów dłużnych związane z minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinny pozostawać bez uszczerbku dla możliwości częściowego spełnienia minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat za pomocą niepodporządkowanych instrumentów dłużnych zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w zakresie, w jakim jest to dozwolone zgodnie ze standardem dotyczącym całkowitej zdolności do pokrycia strat.
- (9) Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien umożliwić instytucjom pokrycie oczekiwanych strat w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz dokapitalizowanie instytucji po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny – w oparciu o wybraną przez siebie strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – należycie uzasadnić zastosowany poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, w szczególności jeżeli chodzi o konieczność zastosowania wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, w odniesieniu do kwoty dokapitalizowania, oraz o poziom tego wymogu. Poziom ten powinien obejmować sumę kwoty oczekiwanych

strat w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiadającej wymogom w zakresie funduszy własnych instytucji i kwotę dokapitalizowania, która po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji umożliwi danej instytucji spełnienie swoich wymogów w zakresie funduszy własnych koniecznych do uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności zgodnie z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinien zostać wyrażony jako odsetek łącznej ekspozycji na ryzyko i miar wskaźnika dźwigni, a instytucje powinny być zobowiązane do jednoczesnego zapewnienia zgodności z poziomem uzyskanym w rezultacie przeprowadzenia wspomnianych dwóch pomiarów. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć możliwość skorygowania kwot dokapitalizowania w należycie uzasadnionych przypadkach, aby odpowiednio odzwierciedlić również podwyższone ryzyko, które wpływa na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wynikające z modelu biznesowego, profilu finansowania i ogólnego profilu ryzyka grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w związku z tym powinien mieć możliwość żądania w tych ograniczonych przypadkach podwyższenia kwot dokapitalizowania, o których mowa w art. 45c ust. 3 akapit pierwszy i ust. 4 akapit pierwszy.

- (10) Aby zwiększyć możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tych instytucji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny móc nakładać na globalne instytucje o znaczeniu systemowym specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych obok minimalnego wymogu dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat przewidzianego w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. Taki specyficzny dla danej instytucji minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych może zostać nałożony wyłącznie w przypadku, gdy minimalny wymóg dotyczący całkowitej zdolności do pokrycia strat okaże się niewystarczający do pokrycia strat i dokapitalizowania globalnej instytucji o znaczeniu systemowym w ramach wybranej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (11) Ustalając poziom minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny brać pod uwagę stopień znaczenia systemowego danej instytucji oraz potencjalny niekorzystny wpływ jej upadłości na stabilność finansową. Organy te powinny uwzględniać konieczność zapewnienia równych warunków działania tak globalnym instytucjom o znaczeniu systemowym, jak i innym porównywalnym instytucjom o znaczeniu systemowym na terenie Unii. Dlatego też minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych instytucji, których nie uznano za globalne instytucje o znaczeniu systemowym, lecz których znaczenie systemowe na terenie Unii jest porównywalne do znaczenia systemowego globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, nie powinien niewspółmiernie odbiegać od poziomu i składu minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych zasadniczo ustalanego dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym.
- (12) Podobnie jak w przypadku uprawnień przyznanych właściwym organom zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE w niniejszej dyrektywie należy dopuścić możliwość, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły zobowiązać instytucje do spełnienia wyższych poziomów minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych przy jednoczesnym zapewnieniu możliwości bardziej elastycznego traktowania wszelkich przypadków naruszenia tych poziomów, w

szczegółności poprzez złagodzenie automatycznych skutków takich naruszeń w postaci ograniczenia wysokości maksymalnych kwot podlegających wypłacie (MDA). Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość udzielania instytucjom wytycznych dotyczących spełniania wymogów w zakresie dodatkowych kwot na pokrycie strat ponoszonych w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, których wysokość przekracza poziom wymogów w zakresie funduszy własnych przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 i dyrektywie 2013/36/UE lub zapewnić dostateczny poziom zaufania rynku do instytucji po zakończeniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Aby zapewnić spójność z dyrektywą 2013/36/UE, wytycznych w zakresie pokrywania dodatkowych strat można udzielić wyłącznie w przypadku, gdy właściwe organy nadzoru zwróciły się o „wytyczne dotyczące kapitału” zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE, a ich zakres nie powinien wykraczać poza poziom określony w tych wytycznych. Jeżeli chodzi o wysokość dokapitalizowania, określony w wytycznych poziom mający zapewnić zaufanie rynku powinien umożliwić instytucji dalsze spełnianie warunków otrzymania zezwolenia przez odpowiedni czas, w tym poprzez umożliwienie instytucji pokrycia kosztów związanych z restrukturyzacją jej działalności w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Poziom bufora zaufania rynku nie powinien przekraczać poziomu łącznego wymogu w zakresie buforów kapitałowych określonego w dyrektywie 2013/36/UE, chyba że ustanowienie bufora zaufania rynku na takim wyższym poziomie jest niezbędne do tego, by w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiot nadal spełniał warunki otrzymania zezwolenia przez odpowiedni okres. Jeżeli podmiot stale uchybia wymogowi posiadania dodatkowych funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, jak zakłada się w wytycznych, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien mieć możliwość żądania podniesienia kwoty minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych w celu pokrycia kwoty określonej w wytycznych. Do celów stwierdzenia, czy występuje stałe uchybienie wspomnianemu wymogowi, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien brać pod uwagę zgłaszane przez dany podmiot informacje na temat minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych, wymagane na podstawie niniejszej dyrektywy.

- (13) Zgodnie z rozporządzeniem nr 575/2013 instytucje kwalifikujące się jako podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny podlegać wyłącznie minimalnemu wymogowi funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na poziomie skonsolidowanej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Oznacza to, że aby spełnić minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być zobowiązane do emisji na rzecz kredytodawców zewnętrznych będących osobami trzecimi kwalifikowalnych instrumentów i pozycji, które zostałyby poddane umorzeniu lub konwersji długu, jeżeli podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostałby poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (14) Instytucje niebędące podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny spełniać minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na poziomie indywidualnym. Potrzeby tych instytucji w zakresie pokrycia strat i dokapitalizowania powinny co do zasady być zaspokajane przez ich odpowiednie podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji poprzez nabycie przez te podmioty zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez te instytucje oraz ich umorzenie lub konwersję na instrumenty właścicielskie z

chwila, gdy instytucje te utracą rentowność. Minimalny wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych mający zastosowanie do instytucji niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien być stosowany łącznie i spójnie z wymogami mającymi zastosowanie do podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Powinno to umożliwić organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przeprowadzenie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez poddawania niektórych jej jednostek zależnych restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unikając tym samym potencjalnie niekorzystnego oddziaływania na rynek. Za zgodą organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwych dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jego jednostki zależnej możliwe powinno być zastąpienie emisji zobowiązań kwalifikowalnych dla podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zabezpieczonymi gwarancjami między podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a jego jednostkami zależnymi, które można uruchomić, gdy spełnione zostały uwarunkowania czasowe równoważne uwarunkowaniom czasowym pozwalającym na umorzenie lub konwersję zobowiązań kwalifikowalnych. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla jednostek zależnych podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny również mieć możliwość całkowitego uchylenia stosowania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w odniesieniu do instytucji niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, do których ma on zastosowanie, jeżeli zarówno podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i jego jednostki zależne mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim. Stosowanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wobec instytucji niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno być zgodne z wybraną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności nie powinno zmieniać stosunku własności między instytucjami a ich grupą objętą planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po dokapitalizowaniu tych instytucji.

- (15) Aby zapewnić odpowiednie poziomy minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organami odpowiedzialnymi za ustalenie poziomu minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych powinny być: organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będący organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostki dominującej najwyższego szczebla oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla innych podmiotów wchodzących w skład grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Do rozwiązywania wszelkich sporów między organami uprawniony jest Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010¹⁷, z zastrzeżeniem warunków i ograniczeń przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

¹⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (16) Właściwe organy oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny odpowiednio odnosić się do wszelkich przypadków naruszenia minimalnego wymogu w zakresie całkowitej zdolności do pokrycia strat i minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych oraz im zaradzić. Ponieważ naruszenie tych wymogów mogłoby stanowić przeszkodę w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub grupy, należy skrócić obowiązujące procedury usuwania przeszkód, by szybko reagować na jakiegokolwiek naruszenia przedmiotowych wymogów. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny również móc nakładać na instytucje obowiązek zmiany profili zapadalności instrumentów i pozycji kwalifikowalnych oraz przygotowania i wdrożenia planów w celu przywrócenia poziomu tych wymogów.
- (17) Aby zapewnić przejrzyste stosowanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, instytucje powinny przekazywać swoim właściwym organom i organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sprawozdania dotyczące poziomów zobowiązań kwalifikowalnych oraz elementów składowych tych zobowiązań, w tym dotyczące ich profilu zapadalności oraz uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym, oraz regularnie podawać informacje na ten temat do wiadomości publicznej. Sprawozdania dla organów nadzoru dotyczące zgodności z wymogami w zakresie funduszy własnych oraz z minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowanych powinny być przekazywane przez poszczególne instytucje z taką samą częstotliwością.
- (18) Wymóg uwzględniania umownego uznania skutków zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu w umowach lub instrumentach generujących zobowiązania, które są regulowane przez przepisy prawa państw trzecich, powinien zapewniać, by zobowiązania te można było poddać umorzeniu lub konwersji w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Jeżeli i dopóki we wszystkich jurysdykcjach państw trzecich nie zostaną przyjęte ustawowe ramy uznawania mające na celu umożliwienie przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w wymiarze transgranicznym, wykonalne rozwiązania powinny zapewnić uzgodnienia umowne – o ile zostaną prawidłowo opracowane i powszechnie przyjęte. Nawet po wdrożeniu ustawowych ram uznawania uzgodnienia umowne dotyczące uznawania powinny pomóc w zwiększaniu pewności prawa i przewidywalności uznawania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w wymiarze transgranicznym. Mogą mieć jednak miejsce sytuacje, w których instytucje nie mają możliwości włączenia tych postanowień umownych do umów lub instrumentów generujących określone zobowiązania, w szczególności zobowiązania, które nie są wyłączone ze stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu na mocy dyrektywy 2014/59/UE, depozyty gwarantowane lub instrumenty funduszy własnych. W szczególności instytucje nie mają możliwości włączenia do umów lub instrumentów generujących zobowiązania postanowień umownych dotyczących uznania skutków zastosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu, jeżeli wspomniane postanowienia umowne są niezgodne z prawem obowiązującym w danych państwach trzecich lub jeżeli instytucje nie posiadają siły przetargowej pozwalającej im narzucić wspomniane postanowienia umowne. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem mieć możliwość uchylecia stosowania wymogu uwzględniania wspomnianych postanowień umownych w przypadku, gdy te postanowienia umowne wiązałyby się z poniesieniem przez instytucje nieproporcjonalnych kosztów, a odnośne zobowiązania nie zapewniłyby wystarczającej zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania podczas

restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Nie należy jednak korzystać z odstępstwa, gdy kilka umów lub zobowiązań łącznie zapewnia wystarczającą zdolność do pokrycia strat i dokapitalizowania podczas restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Ponadto, aby zapewnić brak oddziaływania na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji, zobowiązania, w odniesieniu do których zastosowano odstępstwo, nie powinny kwalifikować się do celów spełnienia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

- (19) W celu utrzymania stabilności finansowej istotne jest, by właściwe organy były w stanie zaradzić pogorszeniu sytuacji finansowej i gospodarczej instytucji, zanim instytucja ta znajdzie się w sytuacji, w której organy nie będą miały innej alternatywy niż przeprowadzić jej restrukturyzację i uporządkowaną likwidację. W tym celu właściwym organom należy przyznać uprawnienia do podjęcia wczesnej interwencji. Uprawnienia do podjęcia wczesnej interwencji powinny obejmować uprawnienie do zawieszenia – na minimalny konieczny czas – realizacji określonych zobowiązań umownych. Uprawnienie do zawieszenia powinno zostać dokładnie sformułowane i należy z niego korzystać wyłącznie w przypadku, gdy jest to konieczne, aby ustalić, czy należy podjąć środki wczesnej interwencji lub czy dana instytucja znajduje się na progu upadłości bądź jest zagrożona upadłością. Wspomnianego uprawnienia do zawieszenia nie stosuje się jednak w odniesieniu do obowiązków w zakresie uczestnictwa w systemach wskazanych w dyrektywie 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁸, kontrahentów centralnych i banków centralnych, w tym CCP będących osobami trzecimi uznanymi przez Europejski Urząd Nadzoru Rynków Kapitałowych („ESMA”). Nie stosuje się go również w odniesieniu do depozytów gwarantowanych. Uprawnienia do podjęcia wczesnej interwencji powinny obejmować uprawnienia określone już w dyrektywie 2013/36/UE w odniesieniu do okoliczności innych niż uznawane za wczesną interwencję, a także innych sytuacji, w których zostanie to uznane za konieczne do przywrócenia stabilności finansowej instytucji.
- (20) Ze względu na skuteczność restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a w szczególności w celu uniknięcia konfliktów kompetencyjnych istotne jest, aby nie wszczynano lub nie kontynuowano standardowego postępowania upadłościowego w odniesieniu do instytucji będącej na progu upadłości w czasie, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonuje swoje uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub stosuje instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, chyba że odbywa się to z inicjatywy organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub za jego zgodą. Przydatne i niezbędne jest zawieszenie na ograniczony okres określonych zobowiązań umownych, tak by organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji miał wystarczająco dużo czasu na przeprowadzenie wyceny i praktyczne wdrożenie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Uprawnienie to należy precyzyjnie sformułować i należy z niego korzystać wyłącznie przez najkrótszy możliwy czas konieczny do przeprowadzenia wyceny lub wdrożenia instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Wspomnianego uprawnienia nie należy jednak stosować w odniesieniu do depozytów gwarantowanych lub obowiązków w zakresie uczestnictwa w systemach wskazanych w dyrektywie 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, kontrahentów centralnych i banków centralnych, w tym CCP

¹⁸ Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45).

będących osobami trzecimi uznanymi przez ESMA. Dyrektywa 98/26/WE zmniejsza ryzyko związane z udziałem w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych, w szczególności zmniejszając zakłócenia w razie niewypłacalności uczestnika takiego systemu. Dla zapewnienia odpowiedniego działania tych zabezpieczeń w sytuacjach kryzysowych przy zachowaniu odpowiedniego poziomu pewności dla operatorów systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych i innych uczestników rynku, należy zmienić dyrektywę 2014/59/UE w taki sposób, by stanowiła, że środek w zakresie zapobiegania kryzysom lub środek w zakresie zarządzania kryzysowego jako takie nie powinny być uznawane za postępowanie upadłościowe w rozumieniu dyrektywy 98/26/WE, pod warunkiem że są nadal wykonywane istotne zobowiązania wynikające z umowy. Żaden przepis dyrektywy 2014/59/UE nie powoduje jednak uszczerbku dla działania systemu określonego na mocy dyrektywy 98/26/WE lub prawa do ochrony zabezpieczenia gwarantowanego przez tę samą dyrektywę.

- (21) W celu uniknięcia powielania wymogów oraz w celu stosowania odpowiednich przepisów umożliwiających skuteczną naprawę oraz restrukturyzację i uporządkowaną likwidację CCP zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP], należy zmienić dyrektywę 2014/59/UE w taki sposób, by wyłączyć z zakresu jej stosowania CCP, w odniesieniu do których – zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 648/2012¹⁹ – państwa członkowskie stosują pewne wymogi dotyczące udzielania zezwoleń na mocy dyrektywy 2013/36/UE oraz które w związku z tym również posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności instytucji kredytowej.
- (22) Wyłączenie konkretnych zobowiązań instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych z zakresu stosowania instrumentu umorzenia lub konwersji długu lub z zakresu uprawnień do zawieszenia niektórych zobowiązań, ograniczenia egzekucji zabezpieczeń wierzytelności lub do czasowego zawieszenia praw do wypowiedzenia umowy określonych w dyrektywie 2014/59/UE powinno w równym stopniu obejmować zobowiązania wobec CCP posiadających siedzibę w Unii oraz CCP z państw trzecich uznanych przez ESMA.
- (23) W celu zapewnienia jednolitego zrozumienia pojęć stosowanych w różnych instrumentach prawnych do dyrektywy 98/26/WE należy włączyć definicje i pojęcia wprowadzone w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 dotyczące „kontrahenta centralnego” lub „CCP” i „uczestnika”.
- (24) Aby skutecznie przeprowadzić restrukturyzację i uporządkowaną likwidację CCP, gwarancje określone w dyrektywie 2002/47/WE²⁰ nie powinny mieć zastosowania do żadnych ograniczeń w zakresie egzekwowania uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych ani żadnych ograniczeń skutków uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w formie gwarancji, przepisów dotyczących nettingu upadłościowego lub uzgodnień dotyczących kompensacji, wprowadzonych na mocy rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].

¹⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

²⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

- (25) Dyrektywa 2012/30/UE²¹, dyrektywa 2011/35/UE²², dyrektywa 2005/56/WE²³, dyrektywa 2004/25/WE²⁴ i dyrektywa 2007/36/WE²⁵ zawierają przepisy dotyczące ochrony akcjonariuszy i wierzycieli CCP objętych zakresem stosowania tych dyrektyw. W sytuacji gdy organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą podejmować szybkie działania zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP], przepisy te mogą utrudniać skuteczną realizację działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skuteczne wykorzystanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także wykonywanie uprawnień w tym zakresie przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Odstępstwa przewidziane w dyrektywie 2014/59/UE należy zatem rozszerzyć na działania podejmowane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP]. Aby zagwarantować zainteresowanym stronom jak największą pewność prawa, odstępstwa powinny być zdefiniowane jasno i w wąskim zakresie oraz powinny być stosowane wyłącznie w interesie publicznym, jeżeli spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zakłada, że spełnione są cele i warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w rozporządzeniu (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP]. Aby zapewnić organom możliwość nakładania sankcji w przypadku nieprzestrzegania przepisów rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP] oraz aby zapewnić spójność wspomnianych uprawnień do nakładania sankcji z ramami prawnymi dotyczącymi naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji innych instytucji finansowych, zakres stosowania tytułu VIII dyrektywy 2014/59/UE powinien obejmować również naruszenie przepisów rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].
- (26) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie określenie jednolitych przepisów dotyczących ram w zakresie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na skalę działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na szczeblu unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (27) Aby zapewnić wystarczająco dużo czasu na transpozycję i zastosowanie niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny mieć dwanaście miesięcy na transpozycję

²¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 74).

²² Dyrektywa 2011/35/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2011 r. dotycząca łączenia się spółek akcyjnych (Dz.U. L 110 z 29.4.2011, s. 1).

²³ Dyrektywa 2005/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych (Dz.U. L 310 z 25.11.2005, s. 1).

²⁴ Dyrektywa 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia (Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12).

²⁵ Dyrektywa 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym (Dz.U. L 184 z 14.7.2007, s. 17).

niniejszej dyrektywy do swojego prawa krajowego, licząc od daty jej wejścia w życie, a instytucje, których to dotyczy, należy zobowiązać do dostosowania się do nowych przepisów w terminie sześciu miesięcy od daty transpozycji,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1
Zmiany w dyrektywie 2014/59/UE

1. w art. 1 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do kontrahentów centralnych, w odniesieniu do których – zgodnie z art. 14 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 – państwa członkowskie stosują określone wymogi dotyczące udzielenia zezwolenia na mocy dyrektywy 2013/36/UE.

Przepisy określone w tytule VIII niniejszej dyrektywy stosuje się jednak również w odniesieniu do sankcji mających zastosowanie w przypadku niespełnienia przepisów rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”;
2. w art. 2 ust. 1 pkt 71 słowa „zobowiązania kwalifikowalne” zastępuje się słowami „zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji”;
3. w art. 2 ust. 1 dodaje się punkt w brzmieniu:

„71a) »zobowiązania kwalifikowalne« oznaczają zobowiązania mogące podlegać umorzeniu lub konwersji, które spełniają – w stosownych przypadkach – warunki określone w art. 45b lub w art. 45g ust. 3 lit. a);”;
4. w art. 2 ust. 1 dodaje się pkt 83a i 83b oraz 109 i 110 w brzmieniu:

„83a) »podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza podmiot mający siedzibę w Unii, wskazany przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 12 jako podmiot, w odniesieniu do którego w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

83b) »grupa objęta planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji« oznacza podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jego jednostki zależne, które same nie są podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz nie są jednostkami zależnymi innego podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;”;

„109) »członek rozliczający« oznacza członka rozliczającego zgodnie z definicją w art. 2 pkt 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

110) »zarząd« oznacza organ zarządzający lub organ nadzorczy lub obydwie te organy, utworzone zgodnie z krajowym prawem spółek, stosownie do art. 27 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.”;
5. art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wraz z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwymi dla jednostek zależnych i po konsultacjach z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwymi dla istotnych oddziałów, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału, sporządzały grupowe plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W grupowym planie restrukturyzacji i

uporządkowanej likwidacji wskazuje się środki, które należy podjąć wobec następujących podmiotów:

- a) unijnej jednostki dominującej;
- b) jednostek zależnych należących do grupy i zlokalizowanych w Unii;
- c) podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) i d); oraz
- d) z zastrzeżeniem przepisów tytułu VI – jednostek zależnych należących do grupy i zlokalizowanych poza Unią.

Zgodnie ze środkami, o których mowa w akapicie pierwszym, w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do każdej grupy określa się następujące elementy:

- a) podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) grupy objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;

6. art. 12 ust. 3 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) określa działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które mają zostać podjęte w odniesieniu do podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ramach scenariuszy przewidzianych w art. 10 ust. 3, oraz skutki wspomnianych działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla innych podmiotów powiązanych, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), jednostki dominującej i instytucji zależnych;

b) zawiera analizę tego, w jakim zakresie można w sposób skoordynowany zastosować instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wykonać uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mających siedzibę w Unii, w tym środki ułatwiające osobie trzeciej nabycie całej grupy lub odrębnych linii biznesowych lub obszarów działalności prowadzonej przez szereg podmiotów powiązanych, lub poszczególnych podmiotów powiązanych lub grup objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także wskazuje wszelkie ewentualne przeszkody w przeprowadzeniu skoordynowanej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;”;

7. art. 12 ust. 3 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) określa wszelkie dodatkowe działania, nieujęte w niniejszej dyrektywie, jakie właściwe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zamierzają podjąć w odniesieniu do podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;”;

8. w art. 12 ust. 3 dodaje się lit. a1) w brzmieniu:

„a1) jeżeli grupa składa się z więcej niż jednej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, określa działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w odniesieniu do podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z każdej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skutki tych działań dla:

(i) innych podmiotów powiązanych należących do tej samej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

(ii) innych grup objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;”;

9. w art. 13 ust. 4 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:
„Jeżeli grupa składa się z więcej niż jednej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, planowanie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 12 ust. 3 lit. a1), przybiera formę wspólnej decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym.”;
10. w art. 13 ust. 6 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
„W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w terminie czterech miesięcy, każdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialny za jednostkę zależną, który wyrazi sprzeciw wobec grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, samodzielnie podejmuje decyzję oraz w stosownych przypadkach wskazuje podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz sporządza i utrzymuje plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dla grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji składającej się z podmiotów objętych jego jurysdykcją. Każda z indywidualnych decyzji podjętych przez sprzeciwiające się organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawiera pełne uzasadnienie, między innymi przedstawiając powody sprzeciwu wobec proponowanego grupowego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uwzględnia opinie i zastrzeżenia pozostałych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwych organów. Każdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia o swojej decyzji pozostałych członków kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”;
11. art. 16 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:
„Uznaje się, że przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy jest możliwe, jeżeli wykonalna i wiarygodna jest likwidacja podmiotów powiązanych w ramach standardowego postępowania upadłościowego albo restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja tej grupy poprzez zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należących do tej grupy oraz wykonanie w odniesieniu do tych podmiotów uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, unikając w możliwie największym zakresie wszelkich znaczących negatywnych skutków dla systemów finansowych – w tym w sytuacji ogólnej niestabilności finansowej lub zdarzeń mających wpływ na cały system – w państwach członkowskich, w których mają siedzibę podmioty powiązane, lub w innych państwach członkowskich lub w Unii oraz mając na uwadze zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych wykonywanych przez te podmioty powiązane, w przypadku gdy można je rozdzielić w rozsądnym terminie lub w inny sposób. Grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji terminowo powiadamiają EUNB, jeżeli przeprowadzenie skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy zostało uznane za niemożliwe.”;
12. w art. 16 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy grupa składa się z więcej niż jednej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy, o których mowa w ust. 1, poddały ocenie możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

każdej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z niniejszym artykułem.

Oprócz oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji całej grupy przeprowadza się ocenę, o której mowa w akapicie pierwszym.”;

13. w art. 17 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli istotna przeszkoda w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynika z sytuacji, o której mowa w art. 141a ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, w terminie dwóch tygodni od daty otrzymania powiadomienia wystosowanego zgodnie z ust. 1 instytucja przedstawia organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji propozycje możliwych środków zapewniających przestrzeganie przez instytucję przepisów art. 45f lub art. 45g oraz spełnienie wymogu, o którym mowa w art. 128 ust. 6 dyrektywy 2013/36/UE.”;

14. w art. 17 ust. 5 dodaje się lit. h1) w brzmieniu:

„h1) zobowiązanie instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do przedstawienia planu przywrócenia zgodności z art. 45f i 45g oraz wymogu, o którym mowa w art. 128 ust. 6 dyrektywy 2013/36/UE;”;

15. w art. 17 ust. 5 dodaje się lit. j1) w brzmieniu:

„j1) zobowiązanie instytucji lub podmiotu, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), do zmiany profilu zapadalności pozycji, o których mowa w art. 45b lub art. 45g ust. 3 lit. a) i b), w celu zapewnienia ciągłej zgodności z art. 45f lub art. 45g;”;

16. w art. 17 ust. 5 lit. i) i j) słowa „art. 45” zastępuje się słowami „art. 45f i art. 45g”;

17. w art. 18 ust. 1–7 otrzymują brzmienie:

„1. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wraz z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwymi dla jednostek zależnych, po konsultacjach z kolegium organów nadzoru i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziały, analizują ocenę wymaganą na mocy art. 16 w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i podejmują wszelkie uzasadnione kroki, aby podjąć wspólną decyzję dotyczącą stosowania środków określonych zgodnie z art. 17 ust. 4 w odniesieniu do wszystkich podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz ich jednostek zależnych będących podmiotami wchodzącymi w skład grupy, o której mowa w art. 1 ust. 1.

2. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, we współpracy z organem sprawującym nadzór skonsolidowany i EUNB zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, sporządza i przedkłada sprawozdanie unijnej jednostce dominującej, organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostek zależnych, które przedstawia go jednostkom zależnym podlegającym ich nadzorowi, a także organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały. Sprawozdanie jest sporządzane po konsultacjach z właściwymi organami i zawiera analizę istotnych przeszkód w skutecznym zastosowaniu instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonaniu uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do danej

grupy oraz w odniesieniu do grup objętych planami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli grupa składa się z więcej niż jednej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W sprawozdaniu rozważa się wpływ na model biznesowy danej instytucji oraz zaleca proporcjonalne i ukierunkowane środki, które zdaniem danego organu są niezbędne lub stosowne w celu usunięcia wspomnianych przeszkód.

Jeżeli przeszkoda w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy wynika z sytuacji, o której mowa w art. 141a ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia w swojej ocenie o tej przeszkodzie unijną jednostkę dominującą, po konsultacji z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwymi dla instytucji zależnych tego podmiotu.

3. W terminie czterech miesięcy od daty otrzymania tego sprawozdania unijna jednostka dominująca może przedstawić uwagi i zaproponować grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji alternatywne środki służące usunięciu przeszkód wskazanych w sprawozdaniu.

Jeżeli wspomniane przeszkody wynikają z sytuacji, o której mowa w art. 141a ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, w terminie dwóch tygodni od daty otrzymania powiadomienia wystosowanego zgodnie z ust. 2 unijna jednostka dominująca przedstawia grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji propozycje możliwych środków służących ograniczeniu wspomnianych przeszkód lub ich usunięciu.

4. Informacje o wszelkich środkach zaproponowanych przez unijną jednostkę dominującą przekazywane są przez grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany, EUNB, organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwym dla jednostek zależnych oraz organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, w zakresie stosownym dla danego istotnego oddziału. Grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla jednostek zależnych, po konsultacjach z właściwymi organami i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w jurysdykcjach, w których zlokalizowane są istotne oddziały, dokładają wszelkich możliwych starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w ramach kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczącej ustalenia istotnych przeszkód i, w razie konieczności, oceny środków zaproponowanych przez unijną jednostkę dominującą oraz środków wymaganych przez te organy w celu ograniczenia lub usunięcia tych przeszkód, w której to decyzji uwzględnia się ewentualny wpływ tych środków we wszystkich państwach członkowskich, w których grupa prowadzi działalność.

5. Wspólna decyzja jest podejmowana w terminie czterech miesięcy od daty przedstawienia wszelkich uwag przez unijną jednostkę dominującą lub po upływie czteromiesięcznego terminu, o którym mowa w ust. 3, w zależności od tego, który z nich upływa wcześniej.

Wspólną decyzję dotyczącą przeszkody w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynikającej z sytuacji, o której mowa w art. 141a ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, podejmuje się w terminie dwóch tygodni

od daty przedstawienia jakichkolwiek uwag przez unijną jednostkę dominującą zgodnie z ust. 3.

Wspólną decyzję uzasadnia się i wydaje w postaci dokumentu, który to dokument grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje unijnej jednostce dominującej.

Na wniosek właściwego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji EUNB może udzielić właściwym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wsparcia w osiągnięciu wspólnej decyzji zgodnie z art. 31 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji w terminie, o którym mowa w ust. 5, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji samodzielnie podejmuje decyzję dotyczącą stosownych środków, które należy podjąć zgodnie z art. 17 ust. 4 na poziomie grupy lub na poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Decyzja ta zawiera pełne uzasadnienie oraz uwzględnia opinie i zastrzeżenia innych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje tę decyzję unijnej jednostce dominującej.

Jeżeli w odpowiednim okresie, o którym mowa w ust. 5, którykolwiek z organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę wymienioną w ust. 9 niniejszego artykułu do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, jaką EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, i podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Odpowiedni okres, o którym mowa w ust. 5, uznaje się za fazę postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca lub w terminie jednego tygodnia, gdy przekazanie sprawy do EUNB jest związane z przeszkodą w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spowodowaną sytuacją, o której mowa w art. 141a ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeżeli odpowiedni okres, o którym mowa w ust. 5, upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji, zastosowanie ma decyzja grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

7. W przypadku niepodjęcia wspólnej decyzji organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla jednostek zależnych samodzielnie podejmują decyzję o stosownych środkach, jakie mają podjąć jednostki zależne na zasadzie indywidualnej zgodnie z art. 17 ust. 4. Decyzja ta zawiera pełne uzasadnienie oraz uwzględnia opinie i zastrzeżenia innych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Decyzja jest przekazywana odnośnej jednostce zależnej i grupowemu organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Jeżeli na koniec odpowiedniego okresu, o którym mowa w ust. 5, którykolwiek z organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę, o której mowa w ust. 9 niniejszego artykułu, do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla jednostki zależnej odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, jaką EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, i podejmuje następnie

swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Odpowiedni okres, o którym mowa w ust. 5, uznaje się za fazę postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca lub w terminie jednego tygodnia, gdy przekazanie sprawy do EUNB jest związane z przeszkodą w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spowodowaną naruszeniem art. 45–45i. Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeżeli odpowiedni okres, o którym mowa w ust. 5, upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta. Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji, zastosowanie ma decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwego dla jednostki zależnej.”;

18. w art. 27 ust. 1 dodaje się lit. i) w brzmieniu:

„i) jeżeli spełnione zostały warunki określone w art. 29a, możliwością zawieszenia jakiegokolwiek zobowiązania do płatności lub dostawy, którego stroną jest instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d).”;

19. dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Uprawnienie do zawieszenia niektórych zobowiązań

1. Państwa członkowskie ustalają, że ich odpowiednie właściwe organy, po konsultacji z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, mogą wykonywać uprawnienie, o którym mowa w art. 27 ust. 1 lit. i), wyłącznie gdy wykonywanie uprawnienia do zawieszenia jest konieczne do przeprowadzenia oceny, o której mowa w art. 27 ust. 1 zdanie pierwsze, lub do dokonania ustalenia przewidzianego w art. 32 ust. 1 lit. a).
2. Zawieszenie, o którym mowa w ust. 1, nie przekracza minimalnego okresu uznanego przez właściwy organ za konieczny do przeprowadzenia oceny, o której mowa w art. 27 ust. 1 lit. a), lub do dokonania ustalenia, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), a w żadnym wypadku nie trwa dłużej niż pięć dni roboczych.
3. Jakikolwiek zawieszenie dokonane zgodnie z ust. 1 nie ma zastosowania do:
 - a) zobowiązań do płatności i dostawy względem systemów lub operatorów systemów wyznaczonych zgodnie z dyrektywą 98/26/WE, CCP oraz CCP z państw trzecich uznanych przez ESMA zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 i banków centralnych;
 - b) kwalifikujących się roszczeń w rozumieniu dyrektywy 97/9/WE;
 - c) depozytów gwarantowanych.
4. Wykonując uprawnienie na mocy niniejszego artykułu, właściwe organy uwzględniają wpływ, jaki wykonanie tego uprawnienia mogłoby mieć na prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych.
5. Termin zobowiązania do płatności lub dostawy, który przypadłby podczas okresu zawieszenia, upływa natychmiast po wygaśnięciu tego okresu zawieszenia.
6. Jeżeli zobowiązania do płatności lub dostawy wynikające z umowy zostają zawieszane na mocy ust. 1, zobowiązania kontrahentów tego podmiotu do płatności lub dostawy wynikające z tej umowy zawieszają się na ten sam okres.

7. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy niezwłocznie powiadamiały organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o stosowaniu jakiegokolwiek uprawnienia, o którym mowa w ust. 1.
8. Państwa członkowskie korzystające z wariantu określonego w art. 32 ust. 2 zapewniają, aby uprawnienie do zawieszenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mogło być również stosowane – po konsultacji z właściwym organem – przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w przypadku gdy stosowanie wspomnianego uprawnienia do zawieszenia jest konieczne do dokonania ustalenia, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a).”;
20. art. 32 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe i inne istotne okoliczności, nie istnieje rozsądne prawdopodobieństwo, by jakiegokolwiek alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, lub środki organów nadzoru, w tym środki wczesnej interwencji bądź obniżenie wartości lub konwersja odpowiednich instrumentów kapitałowych lub zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 59 ust. 2 podjęte w stosunku do instytucji, mogły w rozsądnym czasie zapobiec upadłości instytucji;”;
21. art. 33 ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:
 1. „Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowały działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w stosunku do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), w przypadku gdy podmiot spełnia warunki określone w art. 32 ust. 1.
 2. Jeżeli instytucje zależne spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną znajdują się w bezpośrednim lub pośrednim posiadaniu pośredniczącej finansowej spółki holdingowej, plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stanowi, że pośredniczącą finansową spółkę holdingową wskazuje się jako podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a państwa członkowskie zapewniają, aby działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji były podejmowane w odniesieniu do pośredniczącej finansowej spółki holdingowej. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie podejmowały działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na potrzeby grupowej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do spółki holdingowej prowadzącej działalność mieszaną.
 3. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu i niezależnie od tego, że podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), nie spełnia warunków określonych w art. 32 ust. 1, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą podjąć działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), jeżeli spełnione zostały wszystkie poniższe warunki:
 - a) podmiot jest podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) co najmniej jedna jednostka zależna tego podmiotu będąca instytucją, lecz niebędąca podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnia warunki określone w art. 32 ust. 1;

- c) aktywa i zobowiązania takich jednostek zależnych są takiej natury, że ich upadłość stanowi zagrożenie dla całej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz konieczne jest podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) lub d), w celu przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji takich jednostek zależnych będących instytucjami lub do przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jako całości.”;

22. art. 44 ust. 2 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) zobowiązań, których rezydualny termin zapadalności wynosi mniej niż siedem dni, względem systemów lub operatorów systemów wyznaczonych zgodnie z dyrektywą 98/26/WE lub ich uczestników i powstałych w wyniku udziału w takim systemie lub względem kontrahentów centralnych z państw trzecich uznanych przez ESMA;”;

23. art. 45 zastępuje się artykułami w brzmieniu:

„Artykuł 45

Stosowanie i obliczanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), zawsze spełniały wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 45–45i.
2. Wymóg, o którym mowa w ust. 1, oblicza się – stosowanie do przypadku – zgodnie z art. 45c ust. 3 lub 4 jako kwotę funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych i wyraża się jako procent:
 - a) łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko odnośnego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - b) miary ekspozycji wskaźnika dźwigni odnośnego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, obliczonej zgodnie z art. 429 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 45a Wylączenie ze stosowania minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Niezależnie od art. 45 organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zwalniają z wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, instytucje zajmujące się udzielaniem kredytów hipotecznych finansowane z obligacji zabezpieczonych, którym zgodnie z prawem krajowym nie wolno przyjmować depozytów, jeżeli spełnione zostały wszystkie następujące warunki:
 - a) instytucje te zostaną zlikwidowane w ramach krajowych postępowań upadłościowych lub innego typu procedur stosowanych zgodnie z art. 38, 40 lub 42, określonych dla tych instytucji;
 - b) takie krajowe postępowania upadłościowe lub inne typy procedur zapewnią, by wierzyciele tych instytucji, w tym w stosownych przypadkach posiadacze obligacji zabezpieczonych, ponieśli straty w sposób zgodny z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. Instytucje zwolnione z wymogu określonego w art. 45 ust. 1 nie są częścią konsolidacji, o której mowa w art. 45f ust. 1.

Artykuł 45b Zobowiązania kwalifikowalne podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Zobowiązania kwalifikowalne włącza się do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyłącznie w przypadku, gdy spełniają one warunki, o których mowa w art. 72a, z wyjątkiem sytuacji opisanej w art. 72b ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 72a ust. 2 lit. 1) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zobowiązania wynikające z instrumentów dłużnych posiadających cechy instrumentów pochodnych, takich jak strukturyzowane papiery wartościowe, włącza się do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) określona kwota zobowiązania wynikającego z instrumentu dłużnego jest znana z wyprzedzeniem w momencie emisji, jest stała, a posiadane przez ten instrument cechy instrumentów pochodnych nie mają na nią wpływu;
 - b) instrument dłużny, w tym posiadane przez niego cechy instrumentu pochodnego, nie jest przedmiotem żadnej umowy o kompensowaniu zobowiązań, a jego wycena nie podlega przepisom art. 49 ust. 3.Zobowiązania, o których mowa w akapicie pierwszym, włącza się do kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyłącznie w części odpowiadającej kwocie, o której mowa w akapicie pierwszym lit. a).
3. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą zdecydować, że wymóg, o którym mowa w art. 45f, jest spełniony przez podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadające instrumenty spełniające wszystkie warunki, o których mowa w art. 72a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w celu zapewnienia, by podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mógł zostać poddany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób pozwalający na spełnienie celów w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęta na mocy niniejszego ustępu zawiera uzasadnienie tej decyzji na podstawie następujących elementów:

- a) zobowiązania niepodporządkowane, o których mowa w ust. 1 i 2, mają taki sam stopień uprzywilejowania w hierarchii roszczeń w krajowym postępowaniu upadłościowym jak niektóre zobowiązania wyłączone ze stosowania uprawnień do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 44 ust. 2 lub art. 44 ust. 3;
- b) ryzyko, że w wyniku planowanego stosowania uprawnień do umorzenia i konwersji wobec zobowiązań niepodporządkowanych, które nie są wyłączone ze stosowania uprawnień do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 44 ust. 2 lub 3, wierzyciele, którym przysługują roszczenia wynikające z tych zobowiązań, ponoszą większe straty niż straty, które ponieśliby w przypadku likwidacji w drodze standardowego postępowania upadłościowego;

- c) kwota zobowiązań podporządkowanych nie przekracza kwoty niezbędnej do zapewnienia, by wierzyciele, o których mowa w lit. b), nie ponosili strat wyższych niż straty, które ponieśliby w przypadku likwidacji w drodze standardowego postępowania upadłościowego.
4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 115 dotyczących środków służących dalszemu doprecyzowaniu warunków, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. a).

Artykuł 45c Określanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Po konsultacji z właściwym organem organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, w odniesieniu do każdego z podmiotów, biorąc pod uwagę następujące kryteria:
- a) konieczność zapewnienia możliwości przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w drodze zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym, w stosownych przypadkach, instrumentu umorzenia lub konwersji długu, w sposób służący osiągnięciu celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) konieczność zapewnienia – w stosownych przypadkach – by podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jego jednostki zależne będące instytucjami, lecz nie podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, posiadały zobowiązania kwalifikowalne wystarczające do tego, by – w przypadku zastosowania wobec nich odpowiednio instrumentu umorzenia lub konwersji długu lub uprawnień do umorzenia i konwersji – zapewnić pokrycie strat oraz przywrócenie całkowitego współczynnika kapitałowego i wskaźnika dźwigni w postaci kapitału podstawowego Tier I odpowiednich podmiotów do poziomu niezbędnego do tego, by umożliwić im dalsze spełnianie warunków uzyskania zezwolenia oraz kontynuowanie działalności, na którą uzyskały zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE;
 - c) konieczność zapewnienia, by – w przypadku gdy w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano możliwość wyłączenia określonych klas zobowiązań kwalifikowalnych z umorzenia lub konwersji długu na mocy art. 44 ust. 3 lub możliwość przeniesienia ich w całości na odbiorcę w ramach częściowego przeniesienia – podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji posiadał inne zobowiązania kwalifikowalne wystarczające do zapewnienia możliwości pokrycia strat oraz przywrócenia wymogów kapitałowych lub, w stosownych przypadkach, wskaźnika dźwigni w postaci kapitału podstawowego Tier I podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do poziomu niezbędnego do tego, by umożliwić temu podmiotowi dalsze spełnianie warunków uzyskania zezwolenia oraz kontynuowanie działalności, na którą uzyskał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2014/65/UE;

- d) wielkość, model biznesowy, model finansowania i profil ryzyka podmiotu;
- e) zakres, w jakim system gwarancji depozytów mógłby mieć udział w finansowaniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 109;
- f) zakres, w jakim upadłość danego podmiotu wywarłaby niekorzystny wpływ na stabilność finansową, w tym również z powodu wzajemnych powiązań tego podmiotu z innymi instytucjami lub podmiotami lub z resztą systemu finansowego poprzez efekt domina względem innych instytucji lub podmiotów.

2. Jeżeli w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziano, że przeprowadzone ma zostać działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z odpowiednim scenariuszem, o którym mowa w art. 10 ust. 3, wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, równa się kwocie wystarczającej do zapewnienia, by:

- a) straty, których poniesienia może oczekiwać podmiot, zostały w pełni pokryte (»pokrycie strat«);
- b) podmiot lub jego jednostki zależne będące instytucjami, lecz niebędące podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zostały dokapitalizowane do takiego poziomu, który umożliwi im dalsze spełnianie warunków uzyskania zezwolenia i wykonywanie działalności, na którą uzyskały zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE, dyrektywą 2014/65/UE lub przepisami równoważnymi (»dokapitalizowanie«).

Jeżeli w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określono, że podmiot zostanie zlikwidowany w ramach standardowego postępowania upadłościowego, wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, dla tego podmiotu nie przekracza kwoty wystarczającej do pokrycia strat zgodnie z akapitem pierwszym lit. a).

3. Nie naruszając przepisów ostatniego akapitu w przypadku podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kwota, o której mowa w ust. 2, nie jest większa niż:

- a) suma:
 - (i) wysokości strat, które wymagałyby pokrycia w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na subskonsolidowanym poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, odpowiadającej wymogom, o których mowa w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE;
 - (ii) kwoty dokapitalizowania umożliwiającej grupie objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powstałej w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przywrócenie swojego łącznego współczynnika kapitałowego, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz przywrócenia dotyczącego jej wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE, na subskonsolidowanym poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) suma:

(i) wysokości strat, które będą wymagały pokrycia w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na subskonsolidowanym poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, odpowiadającej poziomowi wymogu dotyczącego wskaźnika dźwigni, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz

(ii) kwoty dokapitalizowania umożliwiającej grupie objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powstałej w wyniku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przywrócenie poziomu wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, na subskonsolidowanym poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Do celów art. 45 ust. 2 lit. a) wartość wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, wyraża się procentowo jako kwotę obliczoną zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, podzieloną przez łączną kwotę ekspozycji na ryzyko.

Do celów art. 45 ust. 2 lit. b) wartość wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, wyraża się procentowo jako kwotę obliczoną zgodnie z lit. b) niniejszego ustępu, podzieloną przez miarę ekspozycji wskaźnika dźwigni.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa kwoty dokapitalizowania, o których mowa w poprzednich akapitach, zgodnie z działaniami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianymi w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz może skorygować te kwoty dokapitalizowania, aby odpowiednio odzwierciedlić ryzyko, które wpływa na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wynikające z modelu biznesowego, profilu finansowania i ogólnego profilu ryzyka grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

4. Nie naruszając przepisów ostatniego akapitu w przypadku podmiotów niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kwota, o której mowa w ust. 2, nie jest większa niż:

a) suma:

(i) wysokości strat, które będą wymagały pokrycia w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu, odpowiadającej wymogom, o których mowa w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE; oraz

(ii) kwoty dokapitalizowania umożliwiającej podmiotowi przywrócenie swojego łącznego współczynnika kapitałowego, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz przywrócenia dotyczącego tego podmiotu wymogu, o którym mowa w art. 104a dyrektywy 2013/36/UE;

b) suma:

(i) wysokości strat, które będą wymagały pokrycia w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, odpowiadającej określone dla podmiotu wymogowi dotyczącemu wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz

(ii) kwoty dokapitalizowania umożliwiającej podmiotowi przywrócenie swojego wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Do celów art. 45 ust. 2 lit. a) wartość wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, wyraża się procentowo jako kwotę obliczoną zgodnie z lit. a), podzieloną przez łączną kwotę ekspozycji na ryzyko.

Do celów art. 45 ust. 2 lit. b) wartość wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, wyraża się procentowo jako kwotę obliczoną zgodnie z lit. b), podzieloną przez miarę ekspozycji wskaźnika dźwigni.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa kwoty dokapitalizowania, o których mowa w poprzednich akapitach, zgodnie z działaniami w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianymi w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz może skorygować te kwoty dokapitalizowania, aby odpowiednio odzwierciedlić ryzyko, które wpływa na zapotrzebowanie na dokapitalizowanie, wynikające z modelu biznesowego, profilu finansowania i ogólnego profilu ryzyka podmiotu.

5. Jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oczekuje, że pewne klasy zobowiązań kwalifikowalnych mogą zostać wyłączone z umorzenia lub konwersji długu na podstawie art. 44 ust. 3 lub mogą zostać przeniesione na odbiorcę w całości w ramach częściowego przeniesienia, wartość wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, nie może przekraczać kwoty wystarczającej do:

- a) pokrycia kwoty wyłączonych zobowiązań określonych zgodnie z art. 44 ust. 3;
- b) zapewnienia spełnienia warunków, o których mowa w ust. 2.

6. Podjęta na podstawie niniejszego artykułu decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o nałożeniu minimalnego wymogu dotyczącego funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zawiera uzasadnienie tej decyzji, w tym pełną ocenę elementów, o których mowa w ust. 2–5.

7. Do celów ust. 3 i 4 wymogi kapitałowe interpretuje się zgodnie z zastosowaniem przez właściwy organ przepisów przejściowych ustanowionych w części dziesiątej tytuł I rozdziały 1, 2 i 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w przepisach prawa krajowego wdrażających warianty przyznane właściwym organom w tym rozporządzeniu.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może obniżyć wysokość wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, by uwzględnić kwotę, którą zgodnie z przewidywaniami system gwarancji depozytów wniesie na rzecz finansowania preferowanej strategii restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 109 dyrektywy 2014/59/UE.

Wielkość każdego takiego obniżenia wymogu opiera się na wiarygodnej ocenie potencjalnego wkładu z systemu gwarancji depozytów i spełnia co najmniej następujące warunki:

- a) jest niższa od wyniku ostrożnej wyceny potencjalnych strat, które system gwarancji depozytów musiałby ponieść, gdyby instytucja została zlikwidowana w ramach zwykłego postępowania upadłościowego, biorąc pod uwagę stopień

uprzywilejowania systemów gwarancji depozytów zgodnie z art. 108 dyrektywy 2014/59/UE;

- b) jest niższa od wartości granicznej wkładów systemu gwarancji depozytów określonej w art. 109 ust. 5 akapit drugi dyrektywy 2014/59/UE;
- c) uwzględnia ogólne ryzyko wyczerpania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów ze względu na konieczność wniesienia wkładów w związku z większą liczbą bankructw lub restrukturyzacji i uporządkowanych likwidacji banków; oraz
- d) jest zgodna z innymi odpowiednimi przepisami prawa krajowego oraz obowiązkami i zadaniami organu odpowiedzialnego za system gwarancji depozytów.
- e) Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, po konsultacji z organem odpowiedzialnym za system gwarancji depozytów, dokumentuje swoje podejście w odniesieniu do oceny ogólnego ryzyka wyczerpania dostępnych środków finansowych systemu gwarancji depozytów i stosuje obniżenia zgodnie z akapitem pierwszym, pod warunkiem że ryzyko to nie jest zbyt duże.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, precyzujące kryteria, o których mowa w ust. 1, na podstawie których określony ma zostać wymóg funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z niniejszym artykułem.

EUNB przedstawia Komisji te projekty standardów regulacyjnych do dnia [1 miesiąc od dnia wejścia w życie] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1090/2010.

Artykuł 45d Określanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym

1. Wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, dotyczący podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będącego globalną instytucją o znaczeniu systemowym lub częścią globalnej instytucji o znaczeniu systemowym składa się z następujących elementów:
- a) wymogu, o którym mowa w art. 92a rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz
 - b) jakiegokolwiek dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych określonego przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, specyficznego dla danego podmiotu zgodnie z ust. 2, który zaspokaja się zobowiązaniami spełniającymi warunki określone w art. 45b.
2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może nałożyć dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o którym mowa w ust. 1 lit. b), wyłącznie:
- a) w przypadku gdy wymóg, o którym mowa w ust. 1 lit. a), nie jest wystarczający do spełnienia warunków określonych w art. 45c; oraz

- b) w takim zakresie, by kwota wymaganych funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych nie przekroczyła poziomu koniecznego do spełnienia warunków określonych w art. 45c.
3. Jeżeli więcej niż jeden podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym należący do tej samej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym z UE jest podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, właściwe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obliczają kwotę, o której mowa w ust. 2:
- a) w odniesieniu do każdego objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) w odniesieniu do unijnej jednostki dominującej, jak gdyby była jedynym podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji globalnej instytucji o znaczeniu systemowym z UE.
4. Podjęta na podstawie ust. 1 lit. b) decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o nałożeniu dodatkowego wymogu dotyczącego funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych zawiera uzasadnienie tej decyzji, w tym pełną ocenę elementów, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 45e Wytyczne dotyczące minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przekazać podmiotowi wytyczne zalecające posiadanie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, które spełniają warunki określone w art. 45b lub art. 45g ust. 3, wykraczających poza poziomy określone w art. 45c i art. 45d, które to wytyczne przewidują dodatkowe kwoty do następujących celów:
- a) pokrycia potencjalnych dodatkowych strat podmiotu, oprócz strat uwzględnionych w art. 45c; lub
 - b) zapewnienia, by w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wystarczające zaufanie rynku do podmiotu zostało utrzymane za pośrednictwem instrumentów kapitałowych dodatkowych względem wymogu, o którym mowa w art. 45c ust. 2 lit. b) («bufor zaufania rynku»).

Wytyczne zapewnia się i oblicza wyłącznie w odniesieniu do wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, obliczonego zgodnie z art. 45 ust. 2 lit. a).

2. Kwotę określoną w wytycznych wydanych zgodnie z ust. 1 można określić wyłącznie w przypadku, gdy właściwy organ określił już swoje własne wytyczne zgodnie z art. 104b dyrektywy 2013/36/UE, a kwota ta nie przekracza poziomu określonego w tych wytycznych.

Kwota określona w wytycznych wydanych zgodnie z ust. 1 lit. b) nie przekracza kwoty określonej w wymogu połączonego bufora, o którym mowa w art. 128 pkt 6 dyrektywy 2013/36/UE, z wyjątkiem wymogu, o którym mowa w lit. a) tego ustępu, chyba że ustanowienie bufora zaufania rynku na takim wyższym poziomie jest niezbędne do tego, by w następstwie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dany podmiot nadal spełniał warunki uzyskania zezwolenia przez odpowiedni okres nie dłuższy niż jeden rok.

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje podmiotowi uzasadnienie i pełną ocenę potrzeby wydania wytycznych zgodnie z niniejszym artykułem oraz kwoty w nich określonej.

3. Jeżeli podmiot stale nie posiada dodatkowych funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, których posiadania oczekuje się od niego zgodnie z wytycznymi, o których mowa w ust. 1, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wymagać podniesienia kwoty wymogu, o którym mowa w art. 45c ust. 2, w celu pokrycia kwoty określonej w wytycznych wydanych zgodnie z niniejszym artykułem.
4. Podmiot, który nie posiada dodatkowych funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, których posiadania oczekuje się od niego na podstawie wytycznych, o których mowa w ust. 1, nie podlega ograniczeniom, o których mowa w art. 141 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 45f Stosowanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w odniesieniu do podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Podmioty objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełniają wymogi określone w art. 45c–45e na zasadzie skonsolidowanej, na poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. Wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, dotyczący podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie skonsolidowanej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa się zgodnie z art. 45h, na podstawie wymogów określonych w art. 45c–45e oraz na podstawie tego, czy należące do grupy jednostki zależne z państw trzecich mają zostać odrębnie poddane restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Artykuł 45g Stosowanie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w odniesieniu do podmiotów niebędących podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Instytucje, które są jednostkami zależnymi podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a same nie są podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, spełniają wymogi określone w art. 45c–45e na zasadzie indywidualnej. Po konsultacji z właściwym organem organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może podjąć decyzję o zastosowaniu wymogu określonego w niniejszym artykule do podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), będącego jednostką zależną podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz który sam nie jest podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1, dotyczący podmiotu, o którym mowa w akapicie pierwszym, określa się zgodnie z art. 45h oraz na podstawie wymogów określonych w art. 45c–45e.

2. Stosowanie wymogu, o którym mowa w art. 45 ust. 1, dotyczącego podmiotów, o których mowa w ust. 1, podlega następującym warunkom:
 - a) podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnia skonsolidowany wymóg, o którym mowa w art. 45f;

- b) suma wszystkich wymogów, które mają zostać zastosowane w odniesieniu do jednostek zależnych grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zostaje pokryta wymogiem skonsolidowanym, o którym mowa w art. 45f, lecz nie przekracza wartości tego wymogu, chyba że wynika to wyłącznie ze skutków konsolidacji na poziomie grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 45f ust. 1;
 - c) wymóg nie przekracza wkładu wniesionego przez jednostkę zależną do skonsolidowanego wymogu, o którym mowa w art. 45f ust. 1;
 - d) wymóg spełnia kryteria kwalifikowalności określone w ust. 3.
3. Wymóg spełnia się za pośrednictwem jednego lub większej liczby następujących elementów:
- a) zobowiązań, które:
 - (i) są emitowane na rzecz podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przez niego nabywane;
 - (ii) spełniają kryteria kwalifikowalności, o których mowa w art. 72a, z wyjątkiem kryteriów określonych w art. 72b ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - (iii) w standardowym postępowaniu upadłościowym mają niższy stopień uprzywilejowania niż zobowiązania inne niż zobowiązania kwalifikowalne na potrzeby spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych, które zostały wyemitowane na rzecz podmiotów innych niż podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i które zostały nabyte przez te podmioty;
 - (iv) podlegają prawu do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 59–62, które jest zgodne ze strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności nie mając wpływu na kontrolę sprawowaną nad jednostką zależną przez podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) instrumentów funduszy własnych wyemitowanych na rzecz podmiotów innych niż podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i nabytych przez te podmioty, jeżeli stosowanie prawa umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 59–62 nie ma wpływu na kontrolę sprawowaną nad jednostką zależną przez podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
4. Za zgodą organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwych dla danej jednostki zależnej i danego podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymóg może zostać spełniony gwarancją udzieloną przez podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz swojej jednostki zależnej, która to gwarancja spełnia następujące warunki:
- a) gwarancja została udzielona w kwocie co najmniej równoważnej kwocie wymogu, który zastępuje;
 - b) gwarancja jest uruchamiana, gdy jednostka zależna nie jest w stanie spłacić swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności bądź gdy w odniesieniu do tej jednostki zależnej

dokonano ustalenia zgodnie z art. 59 ust. 3, w zależności od tego, która z tych sytuacji będzie miała miejsce wcześniej;

- c) gwarancja jest zabezpieczona za pośrednictwem uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń finansowych zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/47/WE na co najmniej 50 % jej wysokości;
- d) gwarancja i uzgodnienie dotyczące zabezpieczeń finansowych są regulowane przepisami prawa państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba jednostki zależnej, chyba że organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla danej jednostki zależnej postanowi inaczej;
- e) zabezpieczenie gwarancji spełnia wymogi art. 197 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które – po dokonaniu odpowiednio ostrożnych redukcji wartości – jest wystarczające do pełnego pokrycia kwoty objętej gwarancją;
- f) zabezpieczenie gwarancji jest wolne od obciążeń, a w szczególności nie jest stosowane jako zabezpieczenie jakiegokolwiek innej gwarancji;
- g) zabezpieczenie posiada efektywny termin zapadalności, który spełnia ten sam warunek zapadalności jak warunek, o którym mowa w art. 72c ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; oraz
- h) nie istnieją żadne bariery natury prawnej, regulacyjnej lub operacyjnej dla przeniesienia zabezpieczenia z podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do odpowiedniej jednostki zależnej, również w przypadku, gdy wobec podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęto działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla jednostki zależnej niebędącej podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może w pełni odstąpić od stosowania niniejszego artykułu w odniesieniu do tej jednostki zależnej, w przypadku gdy:

- a) zarówno jednostka zależna, jak i podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podlegają obowiązkowi uzyskania zezwolenia oraz nadzorowi w tym samym państwie członkowskim;
- b) podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełnia wymóg, o którym mowa w art. 45f, na zasadzie subsolidowanej;
- c) nie istnieją obecnie i nie są oczekiwane w przyszłości istotne przeszkody natury praktycznej lub prawnej dla szybkiego przeniesienia funduszy własnych lub spłaty zobowiązań przez podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rzecz jednostki zależnej, w odniesieniu do których dokonano ustalenia zgodnie z art. 59 ust. 3, w szczególności jeżeli wobec podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęto działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- d) podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykaże właściwemu organowi, że jednostka zależna podlega ostrożnemu zarządzaniu, i oświadczy, za zgodą właściwego organu, że gwarantuje on

pokrycie zobowiązań zaciągniętych przez jednostkę zależną lub ryzyko w jednostce zależnej ma znaczenie marginalne;

- e) procedury oceny, pomiaru i kontroli ryzyka podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obejmują jednostkę zależną;
- f) podmiot objęty planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponuje ponad 50 % praw głosu z akcji w kapitale jednostki zależnej lub ma prawo do powoływania lub odwoływania większości członków organu zarządzającego jednostki zależnej;
- g) właściwy organ jednostki zależnej w pełni odstąpił od stosowania wymogów kapitałowych na zasadzie indywidualnej do danej jednostki zależnej na mocy art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 45h Procedura określania wymogu

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli jest inny niż organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialne za jednostki zależne należące do grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na zasadzie indywidualnej dokładają wszelkich starań, by osiągnąć wspólną decyzję w sprawie:

- a) poziomu wymogu stosowanego na poziomie skonsolidowanym w odniesieniu do każdego podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) poziomu wymogu stosowanego w odniesieniu do każdej jednostki zależnej podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie indywidualnym.

Wspólna decyzja zapewnia zgodność z art. 45f i 45g, jest w pełni uzasadniona i zostaje przedstawiona:

- a) podmiotowi objętemu planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez właściwy dla niego organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- b) jednostkom zależnym podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez odpowiednie właściwe dla nich organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) unijnej jednostce dominującej należącej do grupy przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy wspomniana unijna jednostka dominująca sama nie jest podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wchodzącym w skład tej samej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. Jeżeli więcej niż jeden podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym należący do tej samej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym z UE jest podmiotem objętym planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds.

restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 1, omawiają i – w stosowanych przypadkach i gdy jest to zgodne ze strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji globalnej instytucji o znaczeniu systemowym – wydają zgodę na stosowanie art. 72e rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz na zastosowanie korekty służącej zminimalizowaniu lub usunięciu różnicy między sumą kwot, o których mowa w art. 45d ust. 3 lit. a) oraz art. 12 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, dla poszczególnych podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz sumą kwot, o których mowa w art. 45d ust. 3 lit. b) i art. 12 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Taką korektę można stosować przy spełnieniu następujących warunków:

- a) korektę tę można zastosować w odniesieniu do różnic w obliczeniach łącznych kwot ekspozycji na ryzyko między odpowiednimi państwami członkowskimi poprzez dostosowanie poziomu wymogu;
- b) korekty tej nie stosuje się w celu wyeliminowania różnic będących wynikiem ekspozycji między grupami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

Suma kwot, o których mowa w art. 45d ust. 3 lit. a) oraz art. 12 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 dla poszczególnych podmiotów objętych planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie może być niższa niż suma kwot, o których mowa w art. 45d ust. 3 lit. b) i art. 12 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

3. W przypadku niepodjęcia takiej wspólnej decyzji w terminie czterech miesięcy decyzję podejmuje się zgodnie z ust. 4–6.
4. Jeżeli wspólna decyzja nie została podjęta w terminie czterech miesięcy z powodu sporu dotyczącego wymogu skonsolidowanego, decyzję dotyczącą wymogu skonsolidowanego podejmuje organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji po odpowiednim uwzględnieniu:
 - a) oceny jednostek zależnych przeprowadzonej przez właściwe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
opinii grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli jest inny niż organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
Jeżeli na koniec wspomnianego okresu czterech miesięcy którykolwiek z zainteresowanych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odracza podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmuje następnie swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB.
Podejmując decyzję, EUNB uwzględnia przepisy akapitu pierwszego lit. a) i b).

Okres czterech miesięcy uznaje się za fazę postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca.

Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta.

Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie ma decyzja organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwego dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

5. Jeżeli wspólna decyzja nie została podjęta w terminie czterech miesięcy z powodu sporu dotyczącego poziomu wymogu, który ma zostać zastosowany w odniesieniu do jednostek zależnych grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na zasadzie indywidualnej, decyzję podejmują odpowiednie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwe dla jednostek zależnych, gdy spełnione zostały wszystkie następujące warunki:

- a) odpowiednio uwzględniono opinie i zastrzeżenia wyrażone przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz
- b) odpowiednio uwzględniono opinię grupowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli organ ten jest inny niż organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) oceniono zgodność z art. 45g ust. 2.

Jeżeli we wspomnianym okresie czterech miesięcy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub grupowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialne za jednostki zależne na zasadzie indywidualnej odraczają podjęcie decyzji w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmują następnie swoje decyzje zgodnie z decyzją EUNB. Podejmując decyzję, EUNB uwzględnia przepisy akapitu pierwszego lit. a), b) i c).

Okres czterech miesięcy uznaje się za fazę postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie jednego miesiąca.

Sprawy nie kieruje się do EUNB, jeżeli termin czterech miesięcy upłynął lub jeżeli wspólna decyzja została podjęta.

Jeżeli EUNB nie podejmie decyzji w terminie jednego miesiąca, zastosowanie mają decyzje organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwych dla jednostek zależnych.

Wspólna decyzja i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji są regularnie poddawane przeglądowi i w stosownym przypadku aktualizowane.

6. Jeżeli wspólna decyzja nie została podjęta w terminie czterech miesięcy z powodu sporu dotyczącego poziomu wymogu skonsolidowanego oraz poziomu wymogu, który ma zostać zastosowany w odniesieniu do jednostek zależnych grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na zasadzie indywidualnej, zastosowanie mają następujące warunki:
- a) decyzję dotyczącą wymogu skonsolidowanego podejmuje się zgodnie z ust. 4;
 - b) decyzję dotyczącą poziomu wymogu, który ma zostać zastosowany w odniesieniu do jednostek zależnych grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na zasadzie indywidualnej, podejmuje się zgodnie z ust. 4 w następstwie:
 - (i) należytego uwzględnienia decyzji, o której mowa w lit. a);
 - (ii) dokonania oceny zgodności z art. 45g ust. 2.
7. Wspólna decyzja, o której mowa w ust. 1, i wszelkie decyzje podjęte przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 4, 5 i 6, w przypadku braku wspólnej decyzji są wiążące dla zainteresowanych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- Wspólna decyzja i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji są regularnie poddawane przeglądowi i w stosownym przypadku aktualizowane.
8. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w porozumieniu z właściwymi organami, wymagają, by podmioty spełniały wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1 i sprawdzają, czy spełniają one te wymogi, a także podejmują wszelkie decyzje na podstawie niniejszego artykułu i równoległe opracowują i utrzymują plany restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
9. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informuje EUNB o poziomie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, który ustanowiono:
- a) na poziomie skonsolidowanej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
 - b) na poziomie jednostek zależnych grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na zasadzie indywidualnej.

Artykuł 45i Sprawozdawczość nadzorcza w zakresie wymogu oraz podawanie do wiadomości publicznej informacji na jego temat

1. Podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1, co najmniej raz do roku przekazują swoim właściwym organom oraz organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji sprawozdania na temat następujących elementów:
- a) poziomów dostępnych pozycji spełniających warunki określone w art. 45b lub w art. 45g ust. 3 oraz kwot funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych wyrażonych w sposób określony w art. 45 ust. 2 po zastosowaniu odliczeń zgodnie z art. 72e–72j rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - b) składu pozycji, o których mowa w lit. a), w tym ich profilu zapadalności i uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym.

2. Podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1, co najmniej raz do roku podają do wiadomości publicznej informacje na temat następujących elementów:
 - a) poziomów dostępnych pozycji spełniających warunki określone w art. 45b lub w art. 45g ust. 3;
 - b) składu pozycji, o których mowa w lit. a), w tym ich profilu zapadalności i uprzywilejowania w standardowym postępowaniu upadłościowym.
3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów, wzorów i częstotliwości na potrzeby sprawozdawczości nadzorczej i podawania do wiadomości publicznej informacji, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

EUNB przedstawia Komisji te wykonawcze standardy techniczne do dnia [12 miesięcy od dnia wejścia w życie] r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.
4. Wymogi dotyczące podawania informacji do wiadomości publicznej mają zastosowanie od dnia, w którym po raz pierwszy spełniony zostanie wymóg, o którym mowa w art. 45 ust. 1.

Artykuł 45j Przekazywanie informacji EUNB

1. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w porozumieniu z właściwymi organami, informują EUNB o poziomie minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, który został ustalony dla każdej instytucji objętej jego jurysdykcją.
2. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów, szablonów i definicji na potrzeby identyfikowania i przekazywania EUNB informacji do celu ust. 1 przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w porozumieniu z właściwymi organami.

EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. *

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 45k Naruszenia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Odpowiednie organy odnoszą się do każdego przypadku naruszenia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych przez podmiot, stosując co najmniej jeden z poniższych środków:
 - a) uprawnienia do ograniczenia lub usunięcia przeszkód w możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 17 i 18;
 - b) środki, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE;

* Dz.U. proszę wpisać datę: 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

- c) środki wczesnej interwencji zgodnie z art. 27;
 - d) kary administracyjne i inne środki administracyjne zgodnie z art. 110 i art. 111.
2. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i właściwe organy konsultują się ze sobą podczas stosowania uprawnień, o których mowa w ust. 1 lit. a)–d).

Artykuł 45l Sprawozdania

1. EUNB we współpracy z właściwymi organami i organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przekazuje Komisji sprawozdanie zawierające ocenę co najmniej następujących elementów:
- a) sposobu wdrożenia wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na szczeblu krajowym, a w szczególności tego, czy wystąpiły rozbieżności w poziomach określonych dla porównywalnych podmiotów w poszczególnych państwach członkowskich;
 - b) sposobu stosowania przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uprawnienia do zobowiązania instytucji do spełnienia wymogu za pomocą instrumentów, o których mowa w art. 45b ust. 2, a także tego, czy pojawiły się rozbieżności w stosowaniu tego uprawnienia w poszczególnych państwach członkowskich.
2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się następujące elementy:
- a) wpływ minimalnego wymogu oraz ewentualnych proponowanych zharmonizowanych poziomów minimalnego wymogu na:
 - (i) rynki finansowe ogólnie i w szczególności rynki długu niezabezpieczonego i instrumentów pochodnych;
 - (ii) modele biznesowe i struktury bilansów instytucji, w szczególności profil finansowania i strategię finansowania w instytucjach, oraz prawną i operacyjną strukturę grup;
 - (iii) rentowność instytucji, w szczególności ich koszt finansowania;
 - (iv) migrację ekspozycji do podmiotów, które nie są objęte nadzorem ostrożnościowym;
 - (v) innowacje finansowe;
 - (vi) powszechność występowania umownych instrumentów umorzenia lub konwersji długu oraz charakter i zbywalność takich instrumentów;
 - (vii) podejmowanie ryzyka przez instytucje;
 - (viii) poziom obciążenia aktywów w instytucjach;
 - (ix) działania podejmowane przez instytucje w celu spełnienia minimalnych wymogów, w szczególności zakres, w jakim minimalne wymogi zostały spełnione poprzez delewarowanie aktywów, emisję długu długoterminowego oraz pozyskiwanie kapitału; oraz
 - (x) poziom akcji kredytowej instytucji kredytowych, ze szczególnym uwzględnieniem kredytów udzielanych mikro-, małym i średnim przedsiębiorstwom, władzom lokalnym, władzom regionalnym i podmiotom

sektora publicznego oraz finansowania handlu, w tym kredytów udzielanych w ramach urzędowych programów ubezpieczania kredytów eksportowych;

- b) interakcję minimalnych wymogów z wymogami w zakresie funduszy własnych, wskaźnikiem dźwigni i wymogami dotyczącymi płynności określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 i dyrektywie 2013/36/UE;
 - c) zdolność instytucji do samodzielnego pozyskiwania kapitału lub finansowania z rynków w celu spełnienia wszelkich proponowanych zharmonizowanych wymogów minimalnych.
3. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje jeden rok kalendarzowy i jest przekazywane Komisji do dnia 30 września roku kalendarzowego następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie.” ;
24. art. 55 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 55

Umowne uznanie umorzenia lub konwersji długu

1. Państwa członkowskie zobowiązują instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d), do włączenia postanowienia umownego, zgodnie z którym wierzyciel lub strona umowy lub instrumentu ustanawiających zobowiązanie uznają, że zobowiązanie może podlegać uprawnieniom do umorzenia i konwersji, oraz zgadzają się uznać za wiążące każde obniżenie kwoty głównej lub należnej kwoty pozostającej do spłaty, każdą konwersję lub każde umorzenie, których dokonuje się w drodze zastosowania tych uprawnień przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pod warunkiem że takie zobowiązanie spełnia wszystkie poniższe warunki:
- a) zobowiązanie nie jest wyłączone na mocy art. 44 ust. 2;
 - b) zobowiązanie nie jest depozytem, o którym mowa w art. 108 lit. a);
 - c) zobowiązanie podlega prawu państwa trzeciego;
 - d) zobowiązanie zostało wyemitowane lub zawarte po dacie, od której dane państwo członkowskie rozpoczęło stosowanie przepisów przyjętych w celu transpozycji niniejszej sekcji.
2. Wymóg, o którym mowa w ust. 1, nie może mieć zastosowania w przypadku, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa członkowskiego stwierdzi, że spełnione zostały wszystkie poniższe warunki:
- a) zobowiązania lub instrumenty, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą podlegać uprawnieniom do umorzenia i konwersji przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa członkowskiego zgodnie z prawem państwa trzeciego lub wiążącym porozumieniem zawartym z tym państwem trzecim;
 - b) uwzględnienie przez instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), takiego postanowienia umownego w odniesieniu do określonych zobowiązań jest niewykonalne z punktu widzenia prawnego, umownego lub ekonomicznego;
 - c) odstępstwo od wymogu, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do niektórych zobowiązań nie wywiera niekorzystnego wpływu na

możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji i podmiotów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d).

Zobowiązania, o których mowa w lit. b) i c), nie obejmują instrumentów dłużnych będących zobowiązaniami niezabezpieczonymi, instrumentów dodatkowych w Tier I i instrumentów w Tier II. Ponadto są one uprzywilejowane w stosunku do zobowiązań, które wlicza się do minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

Zobowiązań, które zgodnie z lit. b) i c) nie zawierają postanowienia umownego, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się do minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogły nakładać na instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), wymóg przekazania organom opinii prawnej odnoszącej się do prawnej wykonalności i skuteczności postanowienia umownego, o którym mowa w ust. 1.
4. Jeżeli instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), nie włącza do swoich warunków umownych regulujących odpowiednie zobowiązanie postanowienia umownego wymaganego zgodnie z ust. 1, brak włączenia tego postanowienia nie uniemożliwia organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonania uprawnień do umorzenia i konwersji w odniesieniu do tego zobowiązania.
5. EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania wykazu zobowiązań, do których stosuje się wyłączenie, o którym mowa w ust. 1, oraz treści postanowienia umownego wymaganego zgodnie z tym ustępem, uwzględniając różne modele działalności instytucji.

EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 3 lipca 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, w jakich uwzględnienie przez instytucję lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d), takiego postanowienia umownego, o którym mowa w ust. 1, w określonych zobowiązaniach byłoby niewykonalne z punktu widzenia prawnego, umownego lub ekonomicznego oraz na jakich odstępstwo od wymogu, o którym mowa w ust. 1, nie wywierałoby niekorzystnego wpływu na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji lub podmiotu.

EUNB przedkłada Komisji wspomniane projekty regulacyjnych standardów technicznych.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.” ;

25. w art. 63 ust. 1 dodaje się lit. n) w brzmieniu:

„n) uprawnienie do zawieszenia zobowiązań do płatności lub dostawy, których stroną jest instytucja lub podmiot, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy po konsultacji z właściwym organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdecyduje, że zastosowanie uprawnienia do zawieszenia jest konieczne dla skutecznego zastosowania jednego z instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub większej ich liczby lub do celów wyceny zgodnie z art. 36.

26. w art. 63 ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Okres zawieszenia, o którym to zawieszeniu mowa w ust. 1 lit. n), nie przekracza minimalnego okresu, jaki organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje za konieczny dla skutecznego zastosowania jednego z instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub większej ich liczby lub do celów wyceny zgodnie z art. 36, a w żadnym wypadku nie może być dłuższy niż pięć dni roboczych.

1b. Zawieszenie na mocy ust. 1 n) nie ma zastosowania do:

- a) zobowiązań do płatności i dostawy względem systemów lub operatorów systemów wyznaczonych do celów dyrektywy 98/26/WE, kontrahentów centralnych i kontrahentów centralnych z państw trzecich uznanych przez ESMA zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 i banków centralnych;
- b) kwalifikujących się roszczeń w rozumieniu dyrektywy 97/9/WE;
- c) depozytów gwarantowanych zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 pkt 94.”;

27. w tytułach art. 59 i art. 60 dodaje się słowa „i zobowiązań kwalifikowalnych”;

28. art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uprawnienie do umorzenia lub konwersji odnośnych instrumentów kapitałowych zobowiązań kwalifikowalnych można wykonać:

- a) niezależnie od działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; lub
- b) łącznie z działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 32 i 33.

Z uprawnienia do umorzenia lub konwersji zobowiązań kwalifikowalnych, niezależnie od działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, można skorzystać wyłącznie w odniesieniu do zobowiązań kwalifikowalnych spełniających warunki, o których mowa w art. 45g ust. 3 lit. a), z wyjątkiem warunku dotyczącego rezydualnego terminu zapadalności zobowiązań.”;

29. w art. 59 ust. 2 i 3 słowa „instrumentów kapitałowych” i „instrumenty kapitałowe” zastępuje się odpowiednio słowami „instrumentów kapitałowych i zobowiązań, o których mowa w ust. 1” oraz słowami „instrumenty kapitałowe i zobowiązania, o których mowa w ust. 1”;

30. w art. 59 ust. 4 i 10 słowa „instrumentów kapitałowych” zastępuje się słowami „instrumentów kapitałowych lub zobowiązań, o których mowa w ust. 1”;

31. w art. 60 ust. 1 dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) kwotę główną zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 59 ust. 1, umarza się lub dokonuje się jej konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I lub przeprowadza się oba te działania, w zakresie, w jakim jest to konieczne dla osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 31, lub do maksymalnej możliwości pokrywania strat przez odpowiednie zobowiązania kwalifikowalne, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa.”;

32. art. 60 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy umarza się kwotę główną odpowiedniego instrumentu kapitałowego lub zobowiązania kwalifikowalnego:

- a) obniżenie tej kwoty głównej ma charakter trwały, z zastrzeżeniem jakiegokolwiek umorzenia, zgodnie z mechanizmem zwrotu określonym w art. 46 ust. 3;
- b) następuje zniesienie zobowiązań w stosunku do posiadacza odpowiedniego instrumentu kapitałowego oraz zobowiązania, o którym mowa w art. 59 ust. 1, wynikających z kwoty danego instrumentu, która została umorzona, lub powstałych w związku z tą kwotą, z wyjątkiem narosłych już zobowiązań oraz zobowiązań z tytułu szkód, które mogą powstać w wyniku odwołania kwestionującego legalność wykonania uprawnienia do umorzenia;
- c) żadnemu posiadaczowi odpowiednich instrumentów kapitałowych oraz zobowiązań, o których mowa w art. 59 ust. 1, nie wypłaca się odszkodowania innego niż zgodnie z ust. 3.”;

33. w art. 60 ust. 3 słowa „odpowiednich instrumentów kapitałowych” i „odpowiednie instrumenty kapitałowe” zastępuje się odpowiednio słowami „odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań, o których mowa w art. 59 ust. 1” oraz słowami „odpowiednie instrumenty kapitałowe i zobowiązania, o których mowa w art. 59 ust. 1”;

34. art. 69 ust. 4 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zobowiązań do płatności i dostawy względem systemów lub operatorów systemów wyznaczonych do celów dyrektywy 98/26/WE, kontrahentów centralnych, kontrahentów centralnych z państw trzecich uznanych przez ESMA zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz banków centralnych;”;

35. art. 70 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wykonują uprawnienia, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do posiadanego przez systemy lub operatorów systemów wyznaczonych do celów dyrektywy 98/26/WE, kontrahentów centralnych i kontrahentów centralnych z państw trzecich uznanych przez ESMA zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 oraz banki centralne zabezpieczenia ustanowionego na aktywach zastawionych lub zapewnionych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją tytułem depozytu zabezpieczającego lub zabezpieczenia.”;

36. art. 71 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jakikolwiek zawieszenie zgodnie z ust. 1 lub 2 nie ma zastosowania do systemów lub operatorów systemów wyznaczonych do celów dyrektywy 98/26/WE, kontrahentów centralnych i kontrahentów centralnych z państw trzecich uznanych przez ESMA zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub banków centralnych.”;

37. w art. 88 słowa „art. 45” zastępuje się słowami „art. 45–45i”;

38. art. 88 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Z zastrzeżeniem art. 89 grupowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustanawiają kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów realizacji zadań, o których mowa w art. 12, 13, 16, 18, 45–45i, 91 i 92, oraz, w stosownych przypadkach, zapewnienia współpracy i koordynacji z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach trzecich.”;

39. art. 89 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 89

Europejskie kolegia ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Jeżeli instytucja z państwa trzeciego lub jednostka dominująca z państwa trzeciego posiada unijne jednostki zależne lub unijne jednostki dominujące w co najmniej dwóch państwach członkowskich – lub co najmniej dwa unijne oddziały uznawane za istotne przez co najmniej dwa państwa członkowskie – z siedzibą w co najmniej dwóch państwach członkowskich, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w państwach członkowskich, w których te podmioty mają siedzibę lub w których są zlokalizowane te istotne oddziały, ustanawiają pojedyncze europejskie kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
2. Europejskie kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w ust. 1, pełni funkcje i realizuje zadania określone w art. 88 w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w ust. 1, i oddziałów, jeżeli zadania te dotyczą tych ostatnich.

Zadania europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 2, obejmują ustanowienie wymogu, o którym mowa w art. 45–45i.

Podczas ustalania wymogu, o którym mowa w art. 45–45i, członkowie europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji biorą pod uwagę globalną strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli takowa istnieje, przyjętą przez organy z państw trzecich.

Jeżeli zgodnie z globalną strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji unijne jednostki zależne lub unijna jednostka dominująca i jej instytucje zależne nie są podmiotami objętymi planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a członkowie europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgadzają się z tą strategią, unijne jednostki zależne lub unijna jednostka dominująca spełniają wymóg określony w art. 45g ust. 1 na zasadzie skonsolidowanej, emitując instrumenty kwalifikowalne, o których mowa w art. 45g ust. 3 lit. a) i b) na rzecz podmiotu objętego planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z państwa trzeciego.

3. Jeżeli tylko jedna unijna jednostka dominująca posiada wszystkie unijne jednostki zależne instytucji z państwa trzeciego lub jednostki dominującej z państwa trzeciego, europejskiemu kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewodniczy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba unijnej jednostki dominującej.

Jeżeli akapit pierwszy nie ma zastosowania, europejskiemu kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewodniczy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla unijnej jednostki dominującej lub unijnej jednostki zależnej, która posiada całkowite aktywa bilansowe o największej wartości.

4. Państwa członkowskie mogą, za wzajemnym porozumieniem wszystkich właściwych stron, odstąpić od wymogu ustanowienia europejskiego kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli inna grupa lub kolegium pełni już te same funkcje i realizuje już te same zadania określone w niniejszym artykule oraz spełnia wszystkie warunki i przestrzega wszystkich procedur, które ustanowiono w niniejszym artykule i art. 90, w tym spełnia warunki i przestrzega procedur, które dotyczą członkostwa w europejskich kolegiach ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz udziału w ich pracach. W takim przypadku wszystkie odniesienia do europejskich kolegiów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w niniejszej dyrektywie należy również rozumieć jako odniesienia do tych innych grup lub kolegiów.
5. Pod innymi względami europejskie kolegium ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji działa, z zastrzeżeniem przepisów ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, zgodnie z przepisami art. 88.”;

40. w art. 110 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do przewidywania i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji administracyjnych i innych środków administracyjnych mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych celem wdrożenia niniejszej dyrektywy lub przepisów rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP] oraz podejmują wszelkie konieczne działania, by zapewnić ich wykonanie.”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, gdy obowiązki, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie do instytucji, instytucji finansowych lub unijnych jednostek dominujących w rozumieniu niniejszej dyrektywy lub do CCP, członków rozliczających CCP lub jednostek dominujących w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP], lub w przypadku ich naruszenia sankcje administracyjne mogły być nakładane – z zastrzeżeniem warunków określonych w prawie krajowym – na członków organu zarządzającego w rozumieniu niniejszej dyrektywy lub na członków zarządu w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP] oraz na inne osoby fizyczne, które zgodnie z prawem krajowym są odpowiedzialne za to naruszenie.”;

- c) w ust. 3 pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„Uprawnienia do nakładania sankcji administracyjnych, o których mowa w niniejszej dyrektywie, przyznaje się organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub – gdy nie są tożsame – właściwym organom, w zależności od rodzaju naruszenia.”;

41. w art. 111 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. a), b) i c) otrzymują brzmienie:

„a) niedopełnienie obowiązku sporządzenia, utrzymania i aktualizacji planów naprawy i grupowych planów naprawy, z naruszeniem przepisów art. 5 lub 7 niniejszej dyrektywy lub art. 9 rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP];

b) niedopełnienie obowiązku powiadomienia właściwego organu o zamiarze udzielenia wsparcia finansowego w ramach grupy, z naruszeniem przepisów art. 25 niniejszej dyrektywy;

c) niedopełnienie obowiązku przedstawienia wszelkich informacji niezbędnych do opracowania planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z naruszeniem przepisów art. 11 niniejszej dyrektywy lub art. 14 rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP];

d) niedopełnienie przez organ zarządzający instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, lub przez zarząd CCP w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP] obowiązku powiadomienia właściwego organu, gdy instytucja lub podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, lub CCP są na progu upadłości lub są zagrożone upadłością, z naruszeniem przepisów art. 81 niniejszej dyrektywy lub art. 68 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej odpowiedzialną osobę fizyczną, instytucję, instytucję finansową, unijną jednostkę dominującą, CCP lub inną osobę prawną oraz charakter naruszenia;”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) tymczasowy zakaz pełnienia funkcji w instytucjach lub podmiotach, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, lub w CCP, wydany w stosunku do każdego uznanego za odpowiedzialnego członka organu zarządzającego lub kierownictwa wyższego szczebla instytucji lub podmiotu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, lub zarządu CCP lub każdej innej osoby fizycznej uznanej za odpowiedzialną;”;

42. w art. 112 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy publikowały na swojej

oficjalnej stronie internetowej co najmniej informacje dotyczące wszelkich sankcji administracyjnych, od których nie odwołano się lub w przypadku których prawo do odwołania wyczerpano, nałożonych przez te organy w związku z naruszeniem przepisów krajowych wdrażających niniejszą dyrektywę lub przepisów określonych w rozporządzeniu (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”;

b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) jeżeli w wyniku publikacji zainteresowane instytucje lub podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszej dyrektywy, lub CCP, lub osoby fizyczne poniosłyby – o ile można to stwierdzić – nieproporcjonalne szkody.”;

c) w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„W terminie do dnia 3 lipca 2016 r. EUNB przedkłada Komisji sprawozdanie na temat anonimowego publikowania przez państwa członkowskie informacji o sankcjach za nieprzestrzeganie krajowych przepisów transponujących niniejszą dyrektywę, jak przewidziano w ust. 2, wskazując w szczególności, czy w praktykach stosowanych przez państwa członkowskie w tym względzie wystąpiły znaczące rozbieżności.”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do dnia [...] r. ESMA przedkłada Komisji podobne sprawozdanie dotyczące publikowania informacji na temat sankcji za nieprzestrzeganie przepisów określonych w rozporządzeniu (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”;

43. art. 113 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 113

Prowadzenie przez EUNB i ESMA centralnych baz danych

1. Z zachowaniem wymogów dotyczących tajemnicy służbowej, o czym mowa w art. 84, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy informują EUNB o wszelkich sankcjach administracyjnych, które nałożyły na mocy art. 111 za naruszenie krajowych przepisów transponujących niniejszą dyrektywę, a także o statusie postępowania odwoławczego i jego wyniku.

Z zachowaniem wymogów dotyczących tajemnicy służbowej, o czym mowa w art. 71 rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP], organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwe organy odpowiednio informują ESMA o sankcjach administracyjnych, które nałożyły za naruszenie przepisów tego rozporządzenia.

2. EUNB i ESMA prowadzą centralne bazy danych dotyczących sankcji, o których je poinformowano, wyłącznie do celów wymiany informacji między organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przy czym dostęp do tych baz danych przysługuje tylko organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a bazy te aktualizuje się na podstawie informacji przekazywanych przez organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. EUNB i ESMA prowadzą centralne bazy danych dotyczących sankcji, o których je poinformowano, wyłącznie do celów wymiany informacji między właściwymi organami, przy czym dostęp do tych baz danych przysługuje wyłącznie właściwym organom, a bazy te aktualizuje się na podstawie informacji przekazywanych przez właściwe organy.
4. EUNB i ESMA prowadzą strony internetowe zawierające odnośniki do informacji na temat sankcji opublikowanych przez każdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz informacji na temat sankcji opublikowanych przez każdy właściwy organ na mocy art. 112 oraz wskazują okres, przez który każde państwo członkowskie publikuje sankcje.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 98/26/WE

Art. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) „partner centralny” lub „CCP” oznacza CCP zdefiniowanego w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;”;

Art. 2 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) „uczestnik” oznacza instytucję, partnera centralnego, agenta rozrachunkowego, izbę rozliczeniową, operatora systemu lub członka rozliczającego CCP, który uzyskał zezwolenie zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2002/47/WE

W dyrektywie 2002/47/WE wprowadza się następujące zmiany:

art. 1 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Artykuły 4–7 niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania do żadnych ograniczeń w zakresie egzekwowania uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych ani żadnych ograniczeń w odniesieniu do skutków uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w formie gwarancji, przepisów dotyczących kompensowania sald na zamknięcie lub uzgodnień dotyczących kompensacji, wprowadzonych na podstawie tytułu IV rozdział V lub VI dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE lub tytułu V rozdział IV rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP], ani do żadnych tego typu ograniczeń wprowadzonych na podstawie podobnych uprawnień przewidzianych w prawie państwa członkowskiego w celu ułatwienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wszelkich podmiotów, o których mowa w ust. 2 lit. c) ppkt (iv), objętej zabezpieczeniami odpowiadającymi co najmniej zabezpieczeniu przewidzianym w tytule IV rozdział VII dyrektywy 2014/59/UE oraz w tytule V rozdział V rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”;

art. 9a otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 9a*

Dyrektywa 2008/48/WE, dyrektywa 2014/59/UE i rozporządzenie (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP]

Niniejsza dyrektywa nie narusza dyrektywy 2008/48/WE, dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”.

Artykuł 4

Zmiana w dyrektywie 2004/25/WE

Art. 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, aby art. 5 ust. 1 niniejszej dyrektywy nie miał zastosowania w przypadku stosowania instrumentów i mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE lub w tytule V rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”.

Artykuł 5

Zmiana w dyrektywie 2005/56/WE

Art. 3 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby niniejsza dyrektywa nie miała zastosowania w odniesieniu do spółki lub spółek, w odniesieniu do których stosowane są instrumenty i mechanizmy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywane są uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE lub w tytule V rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”.

Artykuł 6

Zmiany w dyrektywie 2007/36/WE

W dyrektywie 2007/36/UE wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 1 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby niniejsza dyrektywa nie miała zastosowania w przypadku stosowania instrumentów i mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE lub w tytule V rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”;

b) art. 5 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, aby do celów dyrektywy 2014/59/UE oraz rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP] walne zgromadzenie mogło większością dwóch trzecich ważnych głosów zwołać walne zgromadzenie w celu podjęcia decyzji w sprawie podwyższenia kapitału w terminie krótszym od terminu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu lub zmodyfikować statut w taki sposób, aby nakazywał on zwołanie takiego zgromadzenia w tym krótszym terminie, pod warunkiem że zgromadzenie to nie odbywa się w ciągu dziesięciu dni kalendarzowych od jego zwołania i spełnione są warunki określone w art. 27 lub 29 dyrektywy 2014/59/UE lub art. 19 rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP], a podwyższenie kapitału jest niezbędne, by uniknąć spełnienia warunków uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 32 i 33 dyrektywy 2014/59/UE lub w art. 22 rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”.

Artykuł 7

Zmiana w dyrektywie 2011/35/UE

Art. 1 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby niniejsza dyrektywa nie miała zastosowania do spółki lub spółek, w odniesieniu do których stosowane są instrumenty i mechanizmy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywane są uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE lub w tytule V rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”.

Artykuł 8

Zmiana w dyrektywie 2012/30/UE

Art. 45 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby art. 10, art. 19 ust. 1, art. 29 ust. 1, 2 i 3, art. 31 ust. 2 akapit pierwszy oraz art. 33–36 i art. 40, 41 i 42 niniejszej dyrektywy nie miały zastosowania w przypadku stosowania instrumentów i mechanizmów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wykonywania uprawnień w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w tytule IV dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE lub w tytule V rozporządzenia (UE) nr [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP].”.

Artykuł 9

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia [12 miesięcy od daty wejścia w życie] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do

wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te środki od dnia [6 miesięcy od daty transpozycji].

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji i EUNB tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 10
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Przepisy art. 1 pkt 1, 40, 41, 42, 43 oraz art. 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8 wchodzi w życie w dniu [data wejścia w życie rozporządzenia [w sprawie naprawy i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji CCP]] r.

Artykuł 11
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący